

ΕΤΟΣ Γ'. Νο 113

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ ΕΙΚΟΣΙΤΕΤΡΑΣΕΛΙΔΟΝ
ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡΑΧ. 2.50

ΚΥΡΙΑΚΗ 13 ΙΟΥΝΙΟΥ 1926

ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 200

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1926

χη; δεν ήταν ευτυχισμένη;... Κανείς δεν μπορεί να το ξέρη... Κανείς!...

Εκείνο που είχε γνωστό είχε πως η αναχώρηση του Αιμίλιου της είχε προξενήσει ένα πολύ δυσάρεστο συναίσθημα...

Οι ημέρες κυλούσαν, ο κ. Μαρό έρχοτανε τώρα νωρίτερα στο σπίτι τα βράδια... Έπαιζε λίγο με τα παιδιά, έστρωναν τραπέζι, έτρωγαν... Την άλλη ημέρα το ίδιο... και την άλλη πάλι το ίδιο...

«Μα πως έγινε μελαγχολική η γυναίκα μου τώρα τελευταία, έλεγε μέσα του ο Μαρό... τί νάχη;... Δεν κατορθώνα να της πάρω λέξη... Περίεργο...»

Αυτές όμως τις σκέψεις τις έκανε μόνο τα βράδια... Το πρωί ξυπνούσε και πάλι φαιδρός και τραβούσε στη δουλειά του...

— Ένα γράμμα!.. μαμά!.. ένα γράμμα... ο γραμματοκομιστής... Και τα δύο κοριτσάκια της τρέχανε στην πόρτα...

Η κυρία Μαρό τὸ πήρε και τὸ άνοιξε νευρικά...

— Έκείνος!.. έσκέφθη... ύστερα από ένα μήνα!

«Δεν ήθελα νὰ σὰς ενοχλήσω πιά...Μα!..δὲν μπορῶ οὔτε στιγμή νὰ βῶ ἡσυχία... Εἶνε ἕνα μαρτύριο καθημερινὸ ἡ ζωὴ μου τελευταία! Η' τελευταία σὰς σιωπῇ... ἐκείνο τὸ ἀπόγευμα μοῦ ἔχει παγώσει τὸ αἷμα. Κάθε στιγμή πού περνᾷ αἰσθάνομαι πὼς ἔχω τὸ θάνατο μέσα μου.»

Υγαίνετε

Η κυρία Μαρό δὲν μπόρεσε νὰ τὸ τελειώσῃ... Ένα ψυχικὸ σφίξιμο αἰσθάνθηκε νὰ δένει ὅλη τὴν ὑπαρξή της...

— Έκείνος!.. ἀκόμα ἐκείνος, ἐσκέφθη, καὶ ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα. Έβγαλε τὸ μαντίλι της καὶ σκούπισε ἑλαφρὰ τὸ ὄγκο μάτια της...

Τὸ ἄλλο πρωὶ ἐξύπνησε δυσθυμῇ. Τὸ ἴδιο πάλι βίρος στὴν ψυχὴ της... τὸ ἴδιο ἐκείνο σφίξιμο...

— Καλημέρα, πηγαίνω... της εἶπε ὁ ἄνδρας της ὡς συνήθως. Κάθε πρωὶ ἔπρεπε νὰ τὴν χαιρετήσῃ πρὶν φύγει γιὰ τὴ δουλειά του...

Τὸν κοίταξε ἀρρημένη... — Καλημέρα... τοῦ εἶπε ξηρὰ καὶ μηχανικά...

— Έμεινε καὶ πάλι μόνη της... Η' ἴδια ἐρημία... ἡ ἴδια μόνωση... Έκῆταξε τὸ πρόσωπό της στὸν καθρέφτη... Πὼς ἐγέρασα... Πὼς ἄσπρισαν τὰ μαλλιά μου... εἶπε μέσα της...

— Άνοιξε τὴν πόρτα τοῦ κήπου καὶ κῆταξε ἔξω τὰ καταπράσινα φύλλα τῶν δένδρων...

— Η' ζωὴ! Η' ζωὴ της! Έκείνος! οἱ σπινθὲς τοῦ ἐπισκέψης... ἡ γνωριμία τους...

— Καὶ ὅμως πρέπει νὰ τοῦ γράψω, ἐσκέφθηκε, πρέπει... καὶ ἔκλεισε μὲ ὀρμή τὴν πόρτα καὶ ἔτρεξε στὸ δωμάτιό της... ἄνοιξε ἕνα χροματιστὸ κουτί καὶ βγάξε ἕνα πολέτιμο χαρτοφάκελλο...

Μὰ τὴν πέννα στὸ χέρι γράφει:

— Άγαπητὸ μου παιδί... ἦταν ἡ πρώτη λέξη πού ἄφησε τὸ χέρι της νὰ γράψῃ...

Μὰ ὕστερα πάλι ἐσκέφθηκε πὼς θὰ ἦταν μάταιο νὰ στείλῃ αὐτὸ τὸ γράμμα... Γιατί;

Γιατί νὰ τὸ στείλῃ; Δὲν ἦταν ὁ καιρὸς πιά γι' αὐτὴν νὰ στέλνῃ ἐρωτικά γράμματα... Τώρα πιά! αὐτὴ εἶναι μιὰ ἡλικιωμένη, μὲ δύο κορίτσια... μὲ δύο μεγάλα κορίτσια... Κι' ἐκείνος; Ένα παλιόκαρ... ἕνα παιδί... ἕνα παιδί της...

Σηκώθηκε ταραγμένη. Τὸ γράμμα ἦταν ἀκόμη στὰ χέρια της...

— Όχι... ὄχι! ἐσκέφθη... Εἶνε πολὺ νέος γιὰ μένα! Καὶ τὸ σκίσε με μανία... μὲ λύσσα...

Πέρασε ἀκόμα ἕνας μῆνας. Ἦρθε ἡ ἀνοιξή. Τὰ δέντρα τοῦ κήπου καταπράσινα, ὅλα δροσιά. Τὰ λουλούδια γεμάτα μπουμπουκιά...

Καμιά εἴδηση! πάλι ἡ ἴδια σιωπή. Η' κυρία Μαρό εἶχε κρῖνει βαθεῖα τὸ μυστικὸ της...

Καὶ ὅμως μὲ πόση λαχτάρα περίμενε σήμερα γράμμα του...

Καὶ θὰ τοῦ ἀπαντοῦσε... ὦ! βέβαια, θὰ τοῦ γράφε ἀμέσως... εἶχε πολὺ μετανοήσει τελευταία γι' αὐτὴ τὴν σιωπὴ της...

Εἶχε πιά χτυπήσει μεσημέρι καὶ ὁ ἄντρας της δὲ φάνηκε ἀκόμα. Πούς ἔρεῖ!.. Τὼς νὰ ἔμενε ἔξω. Πάντοτε ἄμα ἀργοῦσε ἔτσι, δὲν ἔτρωγε σπῆτι. Η' κυρία Μαρό περίμενε ἐν τούτοις. Ἦταν καθισμένη στὸν κήπο σὲ μιὰ πολυθρόνα δίπλα της τὰ δύο κορίτσια της μελετούσαν.

— Έξω ἀναπνεύει ἀπὸ τὴν κυκλιδωτὴ θύρα τοῦ κήπου ἡ μορφὴ τῆς κυρίας Μποννέ.

— Θεέ μου! ἔκανε ἡ κυρία Μαρό... ἡ μητέρα του!

Σηκώθηκε τρομαγμένη καὶ ἔτρεξε πρὸς συνάντησή της:

— Η' κυρία Μποννέ ἦταν ντυμένη κατάμαυρα. Μιὰ μαύρη κρέπινη πλερέζα ἐπλαισίωνε τὸ ἐπίσης κρέπινη καπέλλο της κ' ἔφτανε ἔως τὰ πόδια της. Ένα πυκνὸ βέλο ἀπὸ μαῦρο τοῦλὶ ἐσκέπαζε τὸ πρόσωπό της. Ἦταν κατάχλωμη καὶ καταβεβλημένη...

— Τέτοιο βαρὺ πένθος! σκέφθηκε ἡ κυρία Μαρό.

— Άγαπημένη μου φίλη!.. τί ἐκπληξίς!

— Καλημέρα, ἀδελφοῦλα μου, ἀπῆλθες ἡ κυρία Μποννέ, καὶ οἱ δύο παλιές φιλενάδες ἔπεσαν ἡ μιὰ στὴν ἀγκαλιά τῆς ἄλλης...

— Έμειναν ἔτσι σφιχτὰ ἀγκαλιασμένες ἀρκετὰ λεπτά, ὅταν πρώτη

ἡ κυρία Μποννέ τραβήχτηκε κ' ἔβγαλε τὸ πένθος μαντίλι, σκούσε τὸ βέλο της, κ' ἐσκούπισε τὰ ὄγκο μάτια της...

Τὰ δύο κορίτσια τῆς κυρίας Μαρό εἶχαν ἔλθει κ' αὐτὰ νὰ χαιρετήσουν τὴν φίλὴ τῆς μητέρας τους.

— Μὰ πὼς; τί συνέβη... Θεέ μου, εἶπε ἡ κυρία Μαρό...

— Η' κυρία Μποννέ, μόλις μπόρεσε νὰ ψθυρίσῃ:

— ...Ὁ Αἰμίλιος!...

Καὶ διεκόπη ἀπὸ ἕνα ἀπότομο δυνατό λυγμὸ.

— Η' κυρία Μαρό ἔγινε κατάχλωμη.

— Ὡστε λοιπὸν! ἐσκέφθη... γιὰ μένα;... Παναγία μου!...

— Ὡστε ῥώτῃς μὲ ἀγωνία:

— Ἀπὸ τί; Πὼς; Πότε;

— Εἶνε τώρα δέκα τρεῖς ἡμέρες... ἕνα ἀπόγευμα... Μ' ἔνα π... στόλι στὴν καρδιά...

— Καὶ οἱ λόγοι;

— Ἐρωτικοί... Κάποια γυναίκα... μιὰ ἀγνωστὴ γυναίκα...

— Η' κυρία Μαρό στηρίχτηκε στὸν κομρὸ καίποιν δέντρον. Προχώρησαν καὶ οἱ δύο καὶ καθίσαν σιωπηλές... σὲ διὰ πολυθρόνες κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιον μιᾶς μουριάς... Γύρω ὁ ἥλιος ἔκαιγε. Τὰ πουλιὰ κελαϊδοῦσαν... Η' ζωὴ ἀνοίγει μὲ ὅλα της τὰ φτερά...

— Η' κυρία Μποννέ φιλοξενήθηκε ὅλη τὴν ἡμέρα στὰ σπῆτι τῶν Μαρό. Ἦταν ἀδύνατο νὰ μὴ δεχθῇ. Η' ἐπιμονὴ τῆς φίλης της ἦταν τόσο μεγάλη πὺ οὔτε κἀν ἐπέμεινε...

Τὸ πρωὶ οἱ δύο παλιές φίλες ἔκαναν ἕνα μικρὸ γύρω στὸν κήπο καὶ ξαναγύρισαν πάλι στὸ ἴδιο ἐκείνο ἴσκιον τῆς μουριάς πὺ εἶχαν καθίσει τὸ χθεσινὸ πρωί...

— Προγευμάτισαν καὶ ἔμειλαν ἀκόμα λιγάκι γι' αὐτὴ τὴν τρυφὴν αὐτοκτονία...

— Ὡ! ἂν ἦταν δυνατό νὰ μάθαινε κανεὶς ποιά ἦταν αὐτὴ ἡ γυναίκα! ἐρώτησε ἡ κυρία Μποννέ...

— Η' κυρία Μαρό μόλις κατάφερε νὰ ψθυρίσῃ:

— Ποιὸς ξέρει...

Δὲ μπόρεσε νὰ τελειώσῃ τὴν φράση... τὸ θάρρος της τὴν ἐγκατέλειπε... ἕνα ῥίγος διέδραμε τὸ σῶμα της...

— Ένας λυγμὸς ἀνέβηκε ἀπὸ τὸ στήθος της. Έκπληξε...

— Η' κυρία Μποννέ τὴν ἐκῆταξε ἐκπληκτικῶς ἀπότομη μεταβολή...

— Τὶ σκέφτηκες; Γιατί κλαῖς;...

— Η' κυρία Μαρό δὲν ἀπῆλθνε...

Οἱ δύο φίλες νύταχτηκαν ἀκόμα λίγο καὶ ὕστερα ἐσιώπησαν...

Τὴν στιγμή ἐκείνη ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ κυρίου Μαρό, ὁ ὁποῖος ἔφώναζε ἀπὸ τὸ σπίτι τὴ γυναίκα του...

(Ἀπὸ τὸ Ρωσικόν)

*

ΑΝΑΤΟΛΙΚΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΒΕΖΥΡΗ

πολὺ καὶ ἤθελε νὰ τὸν κάμῃ καλὸν ἄνθρωπον. Τὸ παιδί ὅμως ἔδειχνε κακὰ ἐνστικτα καὶ δὲν ἐσβόταν τὸν πατέρα του.

— Παιδί μου, τοῦ ἔλεγε ὁ πατέρας του ἀπελπισμένος, δὲν θὰ γίνῃς ποτὲ σου ἄνθρωπος.

Πέρασαν τὰ χρόνια· τὸ παιδί μεγάλωνε χωρὶς νὰ διορθωθῇ. Μιὰ μέρα, τέλος θύμωσε καὶ σηκώθηκε κ' ἔφυγε ἀπὸ τὸν τόπο. Ἦταν τὸ βοήθησε, μῆτις στὴν ὑπηρεσία τοῦ Σουλτάνου καὶ κατόρθωσε νὰ γίνῃ βεζύρης.

— Ὄταν ἔφθασε τόσο ψηλά, θυμήθηκε τὸν πατέρα του, πὺ τοῦ ἔλεγε πάντα ὅτι δὲν θὰ γίνῃ ἄνθρωπος. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ τοῦ ἀποδείξῃ ὅτι δὲν εἶχε δίκιο καὶ ἔστειλε δύο ἀνθρώπους μὲ ἕνα φερμάνι γιὰ νὰ τοῦ τὸν κουβαλήσουν ἐμπρὸς του.

— Σὲ ζητᾷ ὁ βεζύρης, εἶπαν τοῦ παπποῦ τοῦ ὁ ἀπεσταλμένοι σὰν φτάσαν στὸ κονάκι του.

— Για καλὸ ἢ γιὰ κακὸ; ρώτησε ὁ γέρος.

— Δὲν ξέρουμε, ἀπάντησαν οἱ ἀπεσταλμένοι.

— Ὅτι εἶνε γραφτὸ ἄς γίνῃς, εἶπε ὁ πατέρας του. Καὶ ἀκολούθησε τοὺς ἀπεσταλμένους, καθάλλω ἐπάνω σ' ἕνα γάιδαρο. Δὲν εἶχε ἰδέα ὁ γέρος ὅτι ὁ βεζύρης ἦταν ὁ γιὸς του.

— Ὄταν ἔφθασαν στὸ παλάτι τὸν παρουσίασαν στὸ γιὸ του.

— Ἐ πατέρα, δὲν ἔγινε τώρα ἄνθρωπος; τοῦπε αὐτὸς περιφανε.

— Παιδί μου, δὲν ἔγινες, εἶπε ὁ πατέρας του.

— Πατέρα, εἰμαι βεζύρης τοῦ Σουλτάνου.

— Βεζύρης εἶσαι, ὀλοῦμι, ἄνθρωπος ὅμως δὲν ἔγινες. Γιατί ἂν ἦσουν ἄνθρωπος δὲν θάστανες νὰ μὲ θέρουν ἐδῶ σὰν κλέφτη ἐμένα τὸν πατέρα σου!...

— Ὁ γιὸς ἔμεινε κόκκαλο στὰ λόγια κ' ἄφησε τὸν γέρο νὰ φύγῃ, χωρὶς νὰ πῇ λέξη.

"Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ."

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Ο ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

Τοῦ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ

Ὁ τοκογλύφος προεξοφλητής. — Ἡ αἰτία τοῦ φιλοβασιλισμοῦ του. — Ὁ ἀντιβενιζελισμὸς του. — Αἱ προσπάθειαι τοῦ Βενιζέλου ὅπως τὸν προσεταιρίζη. — (Τί θέλετε νὰ κάμω γιὰ σὰς;)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἶχαμε ἀναφέρει ὅτι, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἀποκλεισμοῦ ὁ τότε ὑπουργὸς τοῦ ἐπισιτισμοῦ εἶχε διατάξῃ νὰ χορηγοῦνται δωρεὰν τροφίμα στὸ Γαβριηλίδην. Ἐπειδὴ ὅμως ἐκεῖνος ἤρνετο νὰ τὰ πάρῃ ὁ ὑπουργὸς διέταξε ὅπως στὰ ρέστα πὺ θὰ τοῦ ἔδιναν ἄλλοι νὰ τοῦ δίδουν ὁλόκληρον τὸ ποσὸν τοῦ νομίσματος, χωρὶς νὰ κρατοῦν τὴν τιμὴ τῶν τροφίμων.

Ὁ Γαβριηλίδης, οὐδέποτε ἠννόησε τί τοῦ ἔφταναν.

— Έβαζε τὰ ρέστα εἰς τὴν τσέπη του καὶ φεγγε ὑπερήφανος καὶ βέβαιος ὅτι εἶνε ἐν τάξει μὲ τὸ ὑπουργεῖο καὶ τὰ δημόσια συμφέροντα.

Δὲν τὸ ἔμαθε, παρὰ λίγες ἡμέρες πρὶν πεθάνῃ, ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Λύτρα!

— Βοὲ τί πονηρὸς ὁ γέρος, πὺ εἶνε οἱ Ἕλληνες, ἀνεφώνησε. Καὶ τὸν ἄλλος, λαὸς πὺ θὰ γινότανε ἐν τὴν πονηριά του αὐτὴ τὴν ἔστρεψε σὲ κατὶ γενικῶς καλὸ!

Μιὰ φορὰ ἔστειλε τὸν εἰσπράκτορά του Λαφαζιάνην, νὰ προεξαργυρώσῃ μερικὰς ἀποδείξεις συνολικῆς ἀξίας 1200 δραχμῶν.

Ὁ τοκογλύφος προεξοφλητής, εἰς τὰς χιλιάς διακοσίας, ἔκράτησε πεντακοσίας καὶ τοῦ ἔδωκε μόνον ἑφτακόσιες.

Ὁ Γαβριηλίδης πῆρε τὰ χρήματα, τὰ μέτρησε (!) καὶ οὔτε ἐννόησε τὴν διαφορὰν καὶ τὴν αἰσχρὰ τοκογλυφίαν.

Κάποιος ὅμως παρισταμένος ἰδὼν τὸ γενόμενον ἠγανάκτησε, ἔτρεξε στὸν τοκογλύφον, πῆρε τὰς ἀποδείξεις καὶ τὰς ἐξαργύρωσε αὐτὸς ἀντὶ δραχμῶν χιλίων διακοσίων, δηλαδὴ εἰς τὸ ἀκέραιον.

Τὰ τραγικὰ γεγονότα τῆς Ἑλλάδος βόηξαν τὸν Γαβριηλίδην, λυσσώδη ἀντιβενιζελικό. Ἄν καὶ δημοκρατικὸς ὡς ἄνθρωπος, ἀγαποῦσε τὸ βασίλειον μεγαλεῖο, σὰν ποιητῆς πὺ ἦταν.

Ὁ ἴδιος ὅμως διηγείτο ὅτι τὸν μεγάλον φανατισμὸν του, ὕπερ τοῦ Κωνσταντινίου, τοῦ τὸν προεκάλεσε τὸ ἔξῃς ἐπεισόδιον.

Ὅταν οἱ Βενιζελικοί — ὄχι ὁ Βενιζέλος — εἶχαν ἀπαγορεύσει τὴν ἀνάγνυσιν τῶν εἰκόνων τοῦ Βασιλέως καὶ τὰ λοιπὰ γνωστὰ καὶ περὶ τὰς κατὰ συνέπειαν καὶ οἱ χωροφυλάκες, μαιῖναν αὐθαίρετα στὰ σπῆτι τοῦ κοσμάκη, ὁ πεισματάρχης αὐτοῦ λαὸς, ἔκαμε τὸν μακαρίτη Κωνσταντῖνον, θοῦλο καὶ δικαίον ἐνο μάρτυρα.

Μιὰ ἡμέρα ὁ Πρωτοπαπαδάκης πῆρε τὸν Γαβριηλίδην σπίτι του.

— Έκεῖ πὺ μιλοῦσαν, γυρίζῃ ὁ Γαβριηλίδης καὶ βλέπει ἐπάνω εἰς τὸ εἰκονοστάσιον, μαζί μὲ τις ἄγιες εἰκόνες καὶ μιὰ εἰκόνα τοῦ βασιλέως Κωνσταντινίου.

— Τί εἶνε ἐκεῖνο, πάλιν; τὸν ρωτᾷ.

— Ὁ δῶμος ὁ μεγάλος, τοῦ ἀπῆλθνε ὁ Πρωτοπαπαδάκης, ἔκαμε τὸν κοσμάκη νὰ κρυβῇ, τοῦ βασιλέα τοῦ τὴν εἰκόνα εἰς τὰ εἰκονοστάσια του.

Τόσον μέγα τοῦ φάνηκε τοῦτο τοῦ Γαβριηλίδην, τόσο ὑπέροχον ἡ πίστις τοῦ λαοῦ εἰς ἕνα βασιλέα, πὺ ἐφεδίστηκε ἡ θερμὴ του φαντασίας καὶ κατεκεραύνωνε τὸν Βενιζέλον καθὲ μέρα.

Τόση ἦταν ἡ μῆτις του, πὺ δὲν ἤθελε νὰ ἰδῇ καὶ κανέναν Βενιζελικό σὰ μάτια του. Ὅταν μάλιστα ἔδωξαν τὸν Κωνσταντῖνον τὴν πρώτην φορὰ, αὐτὸς ἔγινε θηρίον. Στὰ 1917 πὺν ὁ Βενιζέλος καὶ ἡ προσωρινὴ Κυβέρνησις, ἐγκατεστάθη εἰς τὴν Ἀθήναν, μετὰ ἑτῶν πολλῶν ἀπουσίας, ἦρθε γιὰ 2—3 μέρες καὶ ἔγω. Ὅσοις μετὰ ἑτῶν πολλῶν ἀπουσίας, ἦρθε γιὰ 2—3 μέρες καὶ ἔγω. Ὅσοις μετὰ ἑτῶν πολλῶν ἀπουσίας, ἦρθε γιὰ 2—3 μέρες καὶ ἔγω. Ὅσοις μετὰ ἑτῶν πολλῶν ἀπουσίας, ἦρθε γιὰ 2—3 μέρες καὶ ἔγω.

— Στὰ 1917 πὺν ὁ Βενιζέλος καὶ ἡ προσωρινὴ Κυβέρνησις, ἐγκατεστάθη εἰς τὴν Ἀθήναν, μετὰ ἑτῶν πολλῶν ἀπουσίας, ἦρθε γιὰ 2—3 μέρες καὶ ἔγω. Ὅσοις μετὰ ἑτῶν πολλῶν ἀπουσίας, ἦρθε γιὰ 2—3 μέρες καὶ ἔγω. Ὅσοις μετὰ ἑτῶν πολλῶν ἀπουσίας, ἦρθε γιὰ 2—3 μέρες καὶ ἔγω.

— Στὰ 1917 πὺν ὁ Βενιζέλος καὶ ἡ προσωρινὴ Κυβέρνησις, ἐγκατεστάθη εἰς τὴν Ἀθήναν, μετὰ ἑτῶν πολλῶν ἀπουσίας, ἦρθε γιὰ 2—3 μέρες καὶ ἔγω. Ὅσοις μετὰ ἑτῶν πολλῶν ἀπουσίας, ἦρθε γιὰ 2—3 μέρες καὶ ἔγω. Ὅσοις μετὰ ἑτῶν πολλῶν ἀπουσίας, ἦρθε γιὰ 2—3 μέρες καὶ ἔγω.

— Στὰ 1917 πὺν ὁ Βενιζέλος καὶ ἡ προσωρινὴ Κυβέρνησις, ἐγκατεστάθη εἰς τὴν Ἀθήναν, μετὰ ἑτῶν πολλῶν ἀπουσίας, ἦρθε γιὰ 2—3 μέρες καὶ ἔγω. Ὅσοις μετὰ ἑτῶν πολλῶν ἀπουσίας, ἦρθε γιὰ 2—3 μέρες καὶ ἔγω. Ὅσοις μετὰ ἑτῶν πολλῶν ἀπουσίας, ἦρθε γιὰ 2—3 μέρες καὶ ἔγω.

— Στὰ 1917 πὺν ὁ Βενιζέλος καὶ ἡ προσωρινὴ Κυβέρνησις, ἐγκατεστάθη εἰς τὴν Ἀθήναν, μετὰ ἑτῶν πολλῶν ἀπουσίας, ἦρθε γιὰ 2—3 μέρες καὶ ἔγω. Ὅσοις μετὰ ἑτῶν πολλῶν ἀπουσίας, ἦρθε γιὰ 2—3 μέρες καὶ ἔγω. Ὅσοις μετὰ ἑτῶν πολλῶν ἀπουσίας, ἦρθε γιὰ 2—3 μέρες καὶ ἔγω.

— Στὰ 1917 πὺν ὁ Βενιζέλος καὶ ἡ προσωρινὴ Κυβέρνησις, ἐγκατεστάθη εἰς τὴν Ἀθήναν, μετὰ ἑτῶν πολλῶν ἀπουσίας, ἦρθε γιὰ 2—3 μέρες καὶ ἔγω. Ὅσοις μετὰ ἑτῶν πολλῶν ἀπουσίας, ἦρθε γιὰ 2—3 μέρες καὶ ἔγω. Ὅσοις μετὰ ἑτῶν πολλῶν ἀπουσίας, ἦρθε γιὰ 2—3 μέρες καὶ ἔγω.

— Στὰ 1917 πὺν ὁ Βενιζέλος καὶ ἡ προσωρινὴ Κυβέρνησις, ἐγκατεστάθη εἰς τὴν Ἀθήναν, μετὰ ἑτῶν πολλῶν ἀπουσίας, ἦρθε γιὰ 2—3 μέρες καὶ ἔγω. Ὅσοις μετὰ ἑτῶν πολλῶν ἀπουσίας, ἦρθε γιὰ 2—3 μέρες καὶ ἔγω. Ὅσοις μετὰ ἑτῶν πολλῶν ἀπουσίας, ἦρθε γιὰ 2—3 μέρες καὶ ἔγω.

— Στὰ 1917 πὺν ὁ Βενιζέλος καὶ ἡ προσωρινὴ Κυβέρνησις, ἐγκατεστάθη εἰς τὴν Ἀθήναν, μετὰ ἑτῶν πολλῶν ἀπουσίας, ἦρθε γιὰ 2—3 μέρες καὶ ἔγω. Ὅσοις μετὰ ἑτῶν πολλῶν ἀπουσίας, ἦρθε γιὰ 2—3 μέρες καὶ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΑΡΙΟΥ

ΤΟΥ Χ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΣΠΡΟΠΡΟΣΩΠΟΣ

Ήταν ένας τύπος κόλακα και κακομοίρη. Ψευτοζούσε, ψευτο-λέγοντας, θεραπεύοντας τις μικρότητες και μικροφιλοτιμίες των προ-κρίτων του χωριού. Τον πάρεδρο τον έλεγε ή «έξοχότης σου», τον παπιά ή «αγιότητα σου», και ή «μκαριότητά σου», για τον υπνω-μοτάρχη όρκιζόταν στα... γαλόνια του, τον άγροφύλακα τον έλεγε ή «αυθεντία σου», τον ειρηνοδίκη, που πέρασε να κάνει ανακρι-σεις, τον προσαγόρευε ή «μεγαλειότης σου», τον μπακάλη ή «αρχον-τιά σου», και τον Καπετάν Γαρ-δούμπα, τον άποστασιατάρχη ή «βασιλεία σου».

Καθόταν κάτω απ' την κληματαριά.

Μα μέρα που ό παπιά καθόταν κάτω απ' την κληματαριά, κου-ραμένος, από το ξεφύλλισμα του άμπελιού, τον είδε να περνάει ανυπόστα και κακομοιριασμένον.

— Όρα καλή σου, Πιντιλέου, που πααίνεις;
— Γυρίζω μέσα στους δρόμους σαν τρελλός, δεν με χωράει ό τόπος!

— Για έλα μέσα, χριστιανέ μου, σάν τι έπαθες;
— Τό δόντι με σουφλάει!...

— Λίγο ραχά να τό μουδιάση...
— Πού να τό εύρω ό φτωχός.

— Η «ζαχαροζυμωμένη μας» έφερε ένα ποτηράκι.
— Ός που να πάρη την αναπνοή του, ό παπιάς, τό ρούφηξε ό Πιν-τιλέος.

— Η «ζαχαροζυμωμένη μας» όπου «ν' αγιάσουν τά χεράκια της» και «να χαρή όπου τον έχει τέτοιο θησαυρό», σκουπίζουσα τό στό-μα της με τό μανίμι, του έφερε και δεύτερο και τρίτο.

— Ε, πώς πάει ό πόνος; τού είπε ό παπιάς.
— Σάν να 'λαρώθηκε, λιγάκι.

— Για πάρε ακόμα ένα μα κράτα το καλά!
— Ό Πιντιλέος, φαίνεται, θά ήθελε να τό κρατήσει, μα τό ούζο δεν στεκότανε, και ή «ζαχαροζυμωμένη μας», πηγαίνοντανε τό πο-τηράκι και μάζεσε νέα κοσμητικά.

— Καλώς την χρυσοχέρα, ούζο να πιάνη και μάλαμα να γίνεται, να δώση ό Θεός!

— Μα δεν μου λές, τού λέει ό παπιάς, βλέποντας να κατεβάζη σάν τό νερό τό ούζο. Τό δόντι σε πονάει ή τό στομάχι σου;
— Τό δόντι με πονάει, άπάντησε ό Πιντιλέος, δείχνοντας τό στόμα του, μα καίω τη ρίζα, πρόσθεσε, και έδειξε με τό δάχτυλό του τό στομάχι...

Η «χρυσόχέρα» δόστων και κουβαλούσε ούζο.

— Ένας τέτοιος άνθρωπος, γιατί να μένη άγρός και να βασανίζεται στις στράτες. Μήπως δεν ήταν άξιος και καλός; Μήπως δεν ήταν δουλεντά-ρης; Μήπως δεν ήταν τσοπάνος μιά φορά; Μήπως δεν είχε «το χεριού μας»;... Όποιος τον πάρει εις την δου-λειά του, όφελος θά έχη, ζημία δεν θά έχη. Σκλάβο θά τον έχη όσον ζή. Τι άλλο θέλουν οι νοικοκυρές!...

Αλλά και άλλα παραπλήσια, έσκέ-πτετο ό Πρόεδρος, ξεπλωμένος, καθώς ήτανε, τό μεσημέρι. Για έκμετάλλευσι ό Πιντιλέος ό Καψούρης ήτανε καλός, μα πού να τον χρησιμοποιήση! Να του πάρη άλογα, να κάνει τον άγωνιάτη με τό γειτονικά χωριά, ή να πάρη κάμποσα προ-βάτα και να του τά έμπιστευθή να ξανακάνη τον τσοπάνη; Τό δεύτερο τό βρήκε προτιμώτερο. Τυρί, μαλλιά τώρα, γάλα όλα είχε άκριβά. Τ' άγώγια τώρα είναι όρισμένα «έξοχότης», αλλά τό γάλα; Τό άποβουρνώνεις, πουλάς τό βούτυρο έκατό δραχμές και πάλι γάλα είναι και μοσχ' πουλιέται, εις τους «παντελονάδες» μέσα στην πολιτεία. Και να σε παρακαλούνε!

— Άμάν, κουμπάρε, λίγο γάλα!
Μά τό τυρί; Έκείνο είναι πούνη! Βώλος από άσημ' δεν είναι

άκριβώτερος. Να τους τό δίνεις, χωρίς βούτυρο και να σου φυλάη τά χέρια.

— Καμιά όκιά, κουμπάρε, έτσι να χαρής ό,τ' αγαπάς.
Και δόστων «ξυνοτύρι» ό κουμπάρος όσο κι' όσο.

— Κι' άβέστη να τους δώσης θά τό φάνε και θά σου πούν ευχαριστώ!

Και έπειτα σά τοιμήση ή άνοιξη. Η γέννα, τά ψημάρινα!
— Τίποτε! Τίποτε! Τό άποφάσισα, κάμποσα πρόβατα θά πάρω!
Και σε λίγες ήμέρες ό Πιντιλέος, πήρε τά βουνά, επί κεφαλής τριάκοντα προβάτων.

Πρώτη φορά είδα ένα τέτοιο λυκό.

— Τσίπ! Τσίπ! Τσίπ! Τσίπ! Άχαού, ού, ού, ούχα έρμα!
Βουίξαν όλα τά βουνά.

Κι' όταν, όσοι δεν ξέραν τον ρωτούσαν, «τίνος ειπ' τ' άρνά!»
— Τού στέλιγκα, άπανιούσε, κάτω του Παρέδρου!...

Δεν πέρασε πολύς καιρός και μιά μέρα παρουσιάστηκε στον «στέλιγκα» ό Πιντιλέος λίγο μουδιασμένος.

— Γειά-χαρά σου, τί συμβαίνει!
— Ένας λυκος, άτιμος θηρίο, ως εκεί άπάνω, του έφαγε δυό-τρία άρνά. Θά τά ξεσχούσε όλα, αν δεν έπεφτε ό Πιντιλέος, να τά γλυ-τώση, κινδυνεύοντας αυτός.

— Περιέργο, ειπεν ό Παρέδρος, που πρώτη φορά άκουε λυκος έδώ πέρα!

— Ξέρεις τι ειπε τά «ζουλάπια». Μυρίζονται τό καλό τό πρώην από μακρυνά.

Πέρασαν λίγοι μήνες και πάλι ό λυκος ξαναπείνασε. Πάλι τά γλύτωσε τά ρέστα ό Πιντιλέος.

— Πώς τά γλύτωσα ένας Θεός τό ξέρει.
— Έπειτα έτεσε «κακό θανατικό». Έπειτα ήρθεν ένα κοπάδι από λυκούς.

— Τους έφεραν ό πρώτος!
Στό τέλος κόντεψαν να μαζευθούν εκεί όλοι οι λυκοί της Έλ-λάδος. Ό καυμένος ό Πιντιλέος έμαχότανε κι' αυτός σάν άγριο θηρίο.

— Δεν θά γλυτώση, κανένα βράδυ, θά τον φάν! Άν ήσαν άλλοι θάχε παραιτηθή. Μα για της «έξοχότητάς σου» τό χατίρι μένω «στέλιγκα μου» που ως έδώ να μείνη τό κακό!

— Ό Παρέδρος δεν άπαντούσε. «Όλο κι' έβραζε»... Πέρασε ακόμα κάμποσος καιρός, και να κι' έρχεται ό Πιν-τιλέος, με δυό καρδάρες με γιαουρτί, στό χέρι φορτωμένος.

— Ήτανε ότι απόμεινε από του Παρέδρου τό κοπάδι. Τη νύχτα εκείνη, λυκοί άπειροί, έπέσανε σάν τά κυρμήγικα. Πού τους χω-ράει, τόσους πολλούς λυκούς ή γή! Δεν έμειναν ούτε ούρά, από τά πρόβάτά του! φάγαν ακόμα και τό σκύλο. Μόνον αυτός έγκλί-τωσε σ' ένα ψηλό έλατο, άπάνω στην κοφή, γιατί και τό δένδρο ριχτήκανε να φάνε.

— Πάρε «στέλιγκα μου», τό γιαουρτί σου και χα-λάλι σου ό κόλος μου! Μιά που δεν έκαμε τό κοπάδι τούτο προκοπή, τι έμεινε στην έξοχότη σου, τι να πάρω κι' εγώ ό καυμένος! Στό νέο κο-πάδι που θά φτιάσουμε, να πάρουμε τρία σκυλιά ακόμα, ξέρω εγώ μιά ρά-τσα στο δίπλανό χω-ριό... Θέλεις να πάω στέ-λιγκα μου;

— Ό «στέλιγκα» δεν τον άφησε να τελειώση.

— Άρπάξει τις γιαουρτες τους και του τις δίνει στο κεφάλι.

— Ό λυκος πολύς τον σκέπασε όλόκληρον, σάν γυμνο πρόπλα-σμα, από κανέναν γλύπητη...

— Βρε τί έγινεσε έτσι; τον ρώτησαν οι χωριανοί, σάν τον είδαν να βγαίνει γιαουρτέτινος.

— Να δεν βλέπετε; τους ειπ' ό Πιντιλέος. Και μέσα του καρ-φά, έπρόσθεσε:

— Έφαγα και τά πρόβατα και βγήκα κι'... άσπροπό-σωπος! στον κόσμο!...

Σταμ Σταμ.

ΠΟΙΚΙΛΑ
ΚΑΙ
ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο Άγγλικός Ύμνος.

Μιά παλιά φιλονικία μεταξύ Γάλλων και Άγγλων, σχε-τικώς με την πατρότητα του Άγγλικού βασιλικού ύμνου God save the King (Ό Θεός σώζει τον Βασιλέα) άποτελεί πάλι θέμα συζητήσεως μεταξύ του Ι αλλικού και Άγγλικού Τύπου.

Να τι λένε οι Γάλλοι:

Όταν άνέρωσε από μιά βαρειά άρρώστεια ό μέγας βασιλεύς της Γαλλίας Λουδοβίκος 14ος ή κ. ντε Μαρζόν διευθύντρια της Σχολής του Άγιου Κύρου, συνέθεσε ένα ποίημα που άρχιζε με τις στίχους: «Ό Θεός σώζει τον βασιλέα...» τό όποιο έμελο-ποίησε ό Λούις. Τότε ό διάσημος συνθέτης Χαίντελ έτυχε να βρίσκεται στη Γαλλία, άκουσε τό τραγούδι, τό έγραψε και, όταν έφθασε στην Άγγλία, τό πρόσφερε στο βασιλέα της Γεωργίου Α'.

Ός την τελευταία και καλλιτέρε τον σύνθεσε.

Μα ό Άγγλοι άποκροθούν με άγανάκτηση αυτή την άποψη. Έμφανη μ' αυτούς και τό τραγούδι και ή μουσική του Έθνικού των ύμνων όφείλονται στον ποιητή Χάρρυ Κάρρετ, φυσικό γυνί του κόμπος του Χάμιλφ. Η μουσική δεν ειπε του Χαίντελ, μα κάποιος Σμύθ, γραμματέας και άντιγραφικός του Χαίντελ τή διόρ-θωσε και από εκεί προήλθε ή σύγχυση.

Ποιά ειπε ή αλήθεια κανείς δεν ξέρει.

Τά άσμενα βιβλία

Εις όλα τά κράτη του κόσμου, όπου τολάχιστον ειπε γνωστή ή άνάγκη και ή γραφή, γράφονται άσμενα βιβλία. Και όλες οι κυβερνήσεις του κόσμου έσκέφθησαν διάφορα μέτρα διά να περιορίσουν τά «σκανδαλώδη άναγνώσματα».

Ένα όμως από τά πλέον περιοριστικά μέτρα ειπε και εκείνο στο όποιον κατέφυγεν ή Κυβέρνησις του Ήερσ.

Είχε εμίσει ό τόπος εκεί από άσμενα βιβλία. Όλος ό κόσμος έφώναζεν έναντίον των συγγραφέων και των έκδοτών, αλλά και ό καθένας κρυφά από τον άλλον άγόραζε και έδιάβαζε τέτοια βιβλία.

Τότε ή Κυβέρνησις έβγαλε ένα διάταγμα σύμφωνα προς τό όποιον οι συγγραφείς και οι έκδοτά άσμενων βιβλίων θά έλλήρωναν τόσον πρόστιμον όσον έκδίδαν χίλια πεντακόσια αντίγραφα τού άσμενου βιβλίου των. Και οι μόν έκδοτά είχαν να πληρώσουν τό πρόστιμον, μα από τους συγγραφείς τι να πάρη τό Κράτος;

Αυτό, έλεγε τό διάταγμα και γενικά όποιος δεν ήμπορούσε να πληρώση τό πρόστιμον, έπρεπε να έγρασθή τέσσερες μήνες ως... νεκροθάφης!...

Άν, τέτοιος νόμος, έγινετο στην Ελλάδα... θά έγέμιζεν ό τόπος νεκροθάφτες...

Η γεροντοκέρς του Σιάμ.

Οί κάτοικοι του Σιάμ ειπε, όπως φαίνεται, πρακτικοί, μα πάρα πολύ πρακτικοί, άνθρωποι. Και καλά θά έκαναν οι Εύρωπαίοι να άντιγράφουν τά έθιμα των Σιαμέζων, που από της άπόφθεας του γάμου τολάχιστον ειπε πολύτιμα!

Στην Εύρώπη οι άγαμοί πληρώνουν ιδιαίτερούς φόρους, πράγμα όμως που δεν έμποδίζει καθόλου να σολίζουν στο ραφι του κόσμου ή γεροντοκέρς. Κανείς δεν φροντίζει γι' αυτές, σε κανένα μέρος του κόσμου.

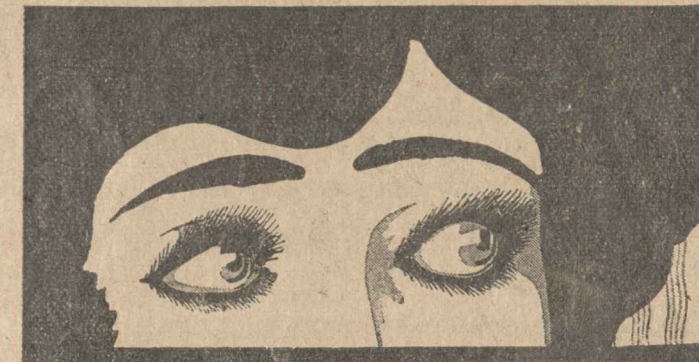
Στο Σιάμ όμως οι άνθρωποι φαίνεται να ειπε πολύ πονόφρη-χοι γιατί φροντίζουν ιδιαίτερος γι' τις δυστοχιόμενες γεροντο-κέρς, που παντού άλλου ειπε άντικείμενο χλευασμό.

Όταν λοιπόν ένα κορίτσι περάση τό εικοσιπέντε χωρίς να κατορθώση να παντρευτή έχει τό δικαίωμα να γραφή στο «Βα-σιλικό βιβλίο», πράγμα τό όποιον σημαίνει ότι ή Βασιλική οικο-γένεια άναλαμβάνει να της βρή γαμπρό, σύμφωνα με την κοι-νανική της τάξ. Κατ' αυτόν τον τρόπον διαν ένας άνόπαντος του Σιάμ περιπαί σε ένα παράπτωμα και καταδικασθή έπα-χλωάνεται, άντι να έκτιση την ποινή του, να πάρη μιά γεροντο-κέρς από τό «Βασιλικό βιβλίο».

Και αν μόν τό παράπτωμ ειπε έλαφρό έχει τό διαίωμα της έκλογής, και έτσι μπορεί να πάρη γυναίκα κάπως ύποφερτή.

Άν όμως τό παράπτωμ ειπε βαρύ, τότε άλλοιμόν του! Ειπε έπαχλωμένος να πάρη όποια κουτσοδόνα του φορώσουν!

Ίδου τιμωρία που δεν πρόβλεψε κανένα έθνος του κόσμου!

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ο Γκαίτε και ή «Ιφιγένεια»

Ό Γκαίτε προευνάτιζε πάντοτε όρθιος και δάσις έγραφεν ειχε μπροστά του διάφορα άριστοτεχνήματα γλυπτικής. Ό ίδιος λέγει ότι στο διάστημα που έγραφε την «Ιφιγένεια εν Ταύροις» δεν έγραψε ούτε ένα στίχο από τό κείμενό της, χωρίς να ντυτάξη τά άγάλματα της Έλληνικής Τέχνης πούχεν έμπρός του. «Μόνον έτσι, γράφει, θά μπορούσα ν' άποδόσω πιστά τον έσωτερικό χα-ρακτήρα της ήρωίδος μου».

Ο Σίλλερ και ό ταμπάκος

Ό Σίλλερ συνήθιζε να ροφά άφθονο ταμπάκο και να συγνάξη σε διάφορες πύρες. Τό πρόγευμά του καθώς και τό δείπνο του τό άποτελούσαν συνήθως ένα κομμάτι χοιρομέρι, μιά σαλάτα και δυό ποτήρια μύρα. Κατά την ώρα της εργασίας του ειχε τη συνή-θεια να μυρίζη κάθε τόσο μερικά πολύ άρωμα, σχεδόν σάπια μήλα, τά όποια έφύλαγε πάντοτε στα συρτάρια του γραφείου του.

Ο Ρακίνας στο δρόμο

Ό Ρακίνας στιχουργόσε περπατώντας στους δρόμους, άπ' ή-γελλε δε πάντοτε μεγαλοφώνως τους στίχους του. Δηγοίνται μά-λιστα πως κάποτε, τόσο ειχε παραφερθεί ν' απαγγέλλη στίχους έν μέση δδφ, όστε άρρισαν να τον περιστοιχίσουν οι διαβάτες, οι ό-ποιοι τον πήραν γαί τρελλό.

Ο Ρουσσώ, ό Μίλτων, ό Βύρων και ή Σάνδη...

Ό Ρουσσώ έγραφε πάντοτε τό πρωί, ό Βύρων τά μεσάνυχτα και ό Μίλτων, έπειδή ήταν τυφλός, υπαγόρευε στην κόρη του τους στίχους του.

Η Γεωργία Σάνδη εργαζότανε 4-5 ώρες μετά τό μεσάνυχτα. Όταν κουραζότανε κάπνιζε και έπινε μόνο γάλα με λίγο καφέ.

Ό Πασκάλ έγραφε πάντοτε σε στενές ταινίες χαρτί, κλεισι-μένος στο γραφείο του, στο όποιο δεν έδέχεται κανένα, ούτε αυτούς ακόμα τους συγγενείς του και τους στενούς φίλους του.

Πώς εργαζότανε ό Μπαλζακ

Ό Μπαλζακ εργαζότανε άτακτα σε διάφορα μέρη, πότε στα καφενεία και πότε στο σπίτι του. Ήταν φαγάς και φοβερός κα-πνιστής. Τά χειρόγρατά του ήταν γεμάτα διορθώσεις τις όποιες έκανε την τελευταία στιγμή ακόμα και όταν τά έργα του είχαν σταλεί στο τυπογραφείο.

Ο Λούθηρος και τά μικρά

Ό Λούθηρος αγαπούσε πολύ τη μουσική, τά λουλούδια και τά μικρά παιδιά. Έτρωγε λιτά, του άρεσε δε πάντοτε ύστερα από την εργασία, να κάνει ένα δίωρο μοναχικό περίπατο.

Οί ποιητά και οι γάτες

Ό φιλόσοφος Κρατέσιος έγραψε διάκριως έπαλαμμένος και έπινε κονιάκ, ό δε δραματικός συγγραφέας Βίκτωρ Σαρδού, ένι ούδεμιά περιπτώσει έδέχτο να βγάλη από τό κεφάλι του τό μαύρο βελού-δινο σκούφο του όταν έγραφε...

Ό Μασονιαιός, ό Γκαίτε και ό Φραγκίσκος Κοππέ, ειπε γνωστοί για την μανία που ειχαν με τις γάτες. Δεν μπορούσαν να έρ-γασθούν, αν δεν ειχαν δίπλα τους και μιά γατίτσα. Στο σπίτι μά-λιστα του Γκαίτε έτρεφαν δώδεκα γατιά, διαλεγμένα από τις κα-λύτερες ράτσες, τά όποια άποτελούσαν την μόνη συντροφιά και παρηγορία του μεγάλου Γάλλου ποιητού.

"Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ."

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ G. BRUNNER

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΟΝ ΩΚΕΑΝΟ

"Εμειναν μόνοι τους στη γέφυρα. Ήταν νύχτα σκοτεινή. Η σελήνη δεν είχε ακόμα ανατείλει :

— "Όποτε είναι μέσα, ταξιδεύει μαζί μας ; έρωτες εκπληκτος ο πλοίαρχος 'Αρθούρος Κίνγστον.

— Ναι ! Δεν εινε πέντε ημέρες που βγήκε από τη φυλακή. Θα βγή στη Νέα Υόρκη !..

Ο πλοίαρχος 'Αρθούρος Κίνγστον έβριζε ένα άγριο βλέμμα τριγύρω του.

— Εύθετα ! είπε στο βοηθό του. Έγώ δεν θ' άργήσω... Έχε το νου σου όσο τ' αγγίζω...

Και κατέβηκε στην καμπίνα του...

Ο «Βρετανικός» είχε φύγει από το Σούθαμpton στις 8 το πρωί, γεμάτος επιβάτες. Ήταν το τρίτο ταξίδι που έκανε από την

Άγγλια στη Νέα Υόρκη. Ήταν ένα καλοθάλασσο βαπόρι 350 τόννων, φτιαγμένο επίτηδες για τέτοιου είδους υπερωκεάνεια ταξίδια.

Ο πλοίαρχος 'Αρθούρος Κίνγστον είχε αναλάβει την κυβέρνηση του «Βρετανικού», εὐθύς από το πρώτο του ταξίδι. Ήταν ένας κατάξανθος γερόλυκος ως σαρανταπέντε ετών, γνήσιος τύπος θαλασσοπόλου, που δεν τον έτρόμαζε πιά τίποτα στη θάλασσα...

Μόλις κατέβηκε στην καμπίνα του, έκλεισε την πόρτα, άναψε την πίπα του και ξεπλώθηκε στο μικρό κρεβάτι του...

Από το μικρό στρογγυλό φρενοστρίκι της καμπίνας έμπαινε με όλη τη δύναμη ο ψυχρός αέρας του ωκεανού...

Ο 'Αρθούρος συλλογιόταν. Η άναγγελλία ότι ταξιδεύει μαζί του «αυτός» του είχε αλλάξει όλη του την ψυχική διάθεση.

Η παλιά ιστορία της ζωής του ξαναζούσε αυτή τη στιγμή μέσα του.

Τώρα το σκεπτόταν όλα... όλα...

...Δεν ήταν ακόμη είκοσιπέντε ετών όταν άγάπησε τη μικρούλα Κλάρα Κλέν, την κόρη ενός κτηματίου από το Σούθαμpton.

Τι έποχή ! τι ρόδινες ημέρες... Ένας έρωτας, μια εύτυχια, μια χρυσή ζωή.

Παντρεύτηκαν. Ω ! εκείνη η άνοιξη των γάμων τους...

Η Κλάρα ήταν δική του, ήταν γυναίκα του... Τα πρώτα χρόνια της ζωής του περάσαν γεμάτα χαρά και αγάπη. Η Κλάρα ζούσε για τον άντρα της...

...και μόνο για τον άντρα της...

— Ναι ! μόνον για μένα ζούσε, σκεπτόταν ο 'Αρθούρος. Μά...

Ναι ! εκείνο το φθινόπωρο ! τι ύποψίες, Θεέ μου !.. Η Κλάρα !

Ναι ! είχαν πιά περάσει πέντε χρόνια και ένα μικρό άγγελουδι γεννήθηκε για να σφίξει πιά δυνατά τον έρωτικό δεσμό τους.

Ο 'Αρθούρος γύριζε τότε από την 'Ιταλία. Έργαζόταν ως δεύτερος πλοίαρχος σ' ένα 'Ιταλικό φορτηγό...

Δεν ήξερε κι' αυτός τί να υποθέσει...

Η Κλάρα είχε αλλάξει ; Ω ! βέβαια είχε αλλάξει...

Είχε πάρει πιά να τον αγαπάει... το καταλάβαινε... το έννοιωθε από τα μάτια της...

Είχε πει στη μέση «έκεινος»... «έκεινος».

Πήρε την απόφαση να μη ξαναφύγει για ταξίδι. Δεν μπορούσε να φύγει από κοντά της. Ήθελε να μάθει, να εξακριβώσει τι συνέβαινε...

Έμεινε στο Σούθαμpton ένα μήνα χωρίς δουλειά... Ω ! εκείνο το απόγευμα !..

Ήταν η Κλάρα... ναι ! η Κλάρα μαζί μ' εκείνον... μαζί, άγκαλιασμένοι...

Ο 'Αρθούρος πετάχτηκε από το κρεβάτι του...

Δε μπορούσε να το σκεφτεί πιά αυτό...

— Και τώρα ήταν αυτός εδώ !.. Εδώ στο ίδιο βαπόρι... ταξίδευε μαζί του...

— Ω ! γιατί να μη τον σκοτώσω τότε...

... Τον πυροβόλησε άλλωστε ναι ! μα αυτός πρόφτασε και τράβηξε το δικό του πιστόλι...

Ο 'Αρθούρος τραυματίστηκε... κι' εκείνος πήγε στη φυλακή. Έκτοτε δεν είχε μάθει τίποτα πιά τη ζωή του... Τον νόμιζε νεκρό...

Τον περασμένο χρόνο είχε μάθει πως η Κλάρα πέθανε, σ' ένα νοσοκομείο... μόνη κι' έρημη !..

Ο 'Αρθούρος δεν είχε μετανοιώσει γι' αυτό το θάνατο...

— Έφταιγε κι' αυτή σκεπτόταν... έφταιγε...

Αυτή ήταν η παλιά ιστορία της ζωής του, που σήμερα ξαναζούσανε ολόζώνταν για να βασανίσουν και πάλι το μυαλό του...

Από το φρενοστρίκι ο άγέρας σφύριζε... άκούγοντας καθαρά ένα δυνατό βογγητό έξω στην θάλασσα. Ο 'Αρθούρος έσπινε για να ιδεί :

Συννεφιά... σκοτάδι πυκνό και καίτε πελώρια κύματα έσπασαν στις πλευρές του «Βρετανικού».

Έπληρε το καπέλλο του κ' έτρεξε στη γέφυρα...

Ο άγέρας σφύριζε άγρια. Τα κύματα έφθαναν ως την μπροστινή γέφυρα.

— Μπέρν... το τιμόνι ! φώναξε ο 'Αρθούρος...

Μιά άστραπη φώτισε το πρόσωπο του τιμονιέρη και ακολουθήσε μια δυνατή βροντή...

Το σκάφος άρχισε να τριζή...

Ο 'Αρθούρος έδωσε μερικές διαταγές στο πλήρωμα.

— Κλειδώστε όλες τις καμπίνες... Μην αφήσετε κανένα να ανέβει. Τη στιγμή αυτή έφθασε στη γέφυρα ο τρίτος πλοίαρχος λαχνασμένος και κατάπληκτος :

— Το τρίτο διάφραγμα έπληρε νερά ! φώναξε

— Άνοιχτε τις κάνουλες, έκραύγασε ο 'Αρθούρος... Πληροκαράβω!

— Ένα πελώριο κύμα χύθηκε άφριμένο στο κατάστρωμα... Ο «Βρετανικός» ήταν πιά έρμαιο των κυμάτων...

Η μηχανή δεν άπαντούσε στο τηλεφώνον...

Η μιά άστραπη διαδέχτηκε την άλλη, και καίτε πελώρια μολώνια σήνεφα κρεμασμένα στον ούρανό μινούσαν τον έρχομό φοβερής καταστροφής.

Ο Μπέρν είχε δεθεί σ' ένα στέλο κοντά στο τιμόνι... Τα χέρια του κρατούσαν σφιχτά τη ρόδα του.

— Που είναι ο δεύτερος πλοίαρχος ; ρώτησε ο 'Αρθούρος... Τά σασίβια... πρέπει να έτοιμαζομαι τα σασίβια... Και τις βάρκες !..

Η μορφή του δεύτερου πλοίαρχου πρόβαλε από την σκάλα της γέφυρας κατακίτρινη.

— Άσχημα ξεπερδέματα δάχτυλα μ' αυτόν τον καλοκαίρι... είπε τρέμοντας στον 'Αρθούρο...

— Κείνος δεν του άφητησε... Του έπανελάβε μόνο στερεότυπα νάφρον- τηση για τα σασίβια και για τις βάρκες... και άμέσως ύστερα κατέβηκε τρέχοντας τη σινοφιτή σκάλα που έφερνε στην πρώτη θέση.

Ο «Βρετανικός» δεν είχε πιά σι- τηρία... Και οι τρεις άλυσίδες του τιμονιού είχαν γίνει κομμάτια, από τα κύματα...

Οι μηχανικοί και οι θερμισταί αφήσανε τη μηχανή και είχαν μπει- τεί τρομαγμένοι σε μια γωνιά κοντά στη κουζίνα.

Τα κύματα μουγκρίζανε... Είχε άρχισει μια δυνατή βροχή με χονδρά χαλάζι...

Μόλις ο 'Αρθούρος άνοιξε την πόρτα του σαλονιού της πρώτης θέσεως, ένας γενικός θόρυβος φωνών τον υποδέχτηκε.

Οι επιβάτες περίτρομοι τον κτύπαζαν στα μάτια... Ο 'Αρθούρος προσπάθησε να τους ήσυχάσει...

— Δεν εινε τίποτα... θα περάσει... μιά μόρα περαστική.

Και κατέβηκε μιά άλλη σκάλα που έφερνε στις καμπίνες.

Δεν είχε ακόμα κατέβει, όταν ένα φοβερό τράνταγμα τον έκανε να σπτατηθεί και να πιαστεί από το στρίγγωμα της σκάλας.

— Παναγία μου ! Χανόμαστε ! άκούστηκαν από πάνω να λένε διάφορες γυναικείες φωνές... Ο 'Αρθούρος κατέβηκε τη σκάλα.

Στο βάθος ενός διαδρόμου που έφερνε προς τις καμπίνες ένας κύριος μελαχρινός, με μαύρο κομμένο μπουσάκι, όχι περιστερό- ρο από τράντα πεντε ετών, συνομιλούσε, κακίζοντας, με μια όμοια κυρία...

Ο 'Αρθούρος προχώρησε προς το μέρος του... Οι δυο άνδρες κινιζόταν.

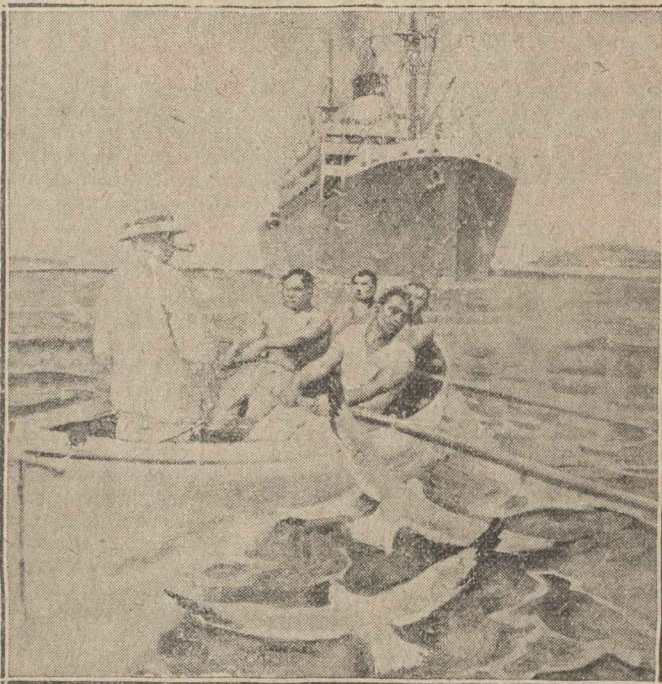
Ένα δεύτερο τράνταγμα δυνατότερο από το πρώτο άκούστηκε και ύστερα άμέσως ένας κρότος από σπάσιμο τζαμών...

Η κυρία άφησε τον μελαχρινό κύριο και έτρεξε να μπει τρομαγμένη στην καμπίνα της...

Οι δυο άντρες έμειναν μόνοι.

— Είπε «έκεινος», σκέφτηκε ο 'Αρθούρος...

Ο μελαχρινός κύριος έκανε να μπει κι' αυτός στην καμπίνα του, αλλά ένα χέρι τον κράτησε από τον ώμο...

Ο «Βρετανικός» είχε φύγει από το Σούθαμpton στις 8 το πρωί...

ΣΙΛΟΓΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Μ. Σ.

Ένα μονοσύλλαβο όνομα, σαν σπινθήρας, σαν ηλεκτρικό κύ- πημα κουνουνιού, προαναγγέλλει την εμφάνισή της. Ζωηρά, εύλυ- γιστη, άστραπιαία, με σιλουέτα που ξεπετιέται με σφελιτέα και χάρη σεφαντινάς. Όταν την ίδιξε θα πητε ότι και ο χαρκτηρας της εινε σύμφωνος με τ' όνομά της, ζωηρός, εδθυμος, χαρούμε- νος, μ' όλα ταυτα κατά βάθος εινε μελαγχολική, σκεπτική και κά- ποτε όταν καπνίζει έχει ένα όφος τόσοσν περίλυπο, που νομίζει κα- νείς ότι δεν θα την ξαναδείτε ποτέ γελαστή. Η συντροφιά της πε- ριζήτητα, ή όμιλία της—που την διακρίνει ένα τέμπρο μελωδικό— εινε εκάκτως ενδιαφέρουσα και σπριτόζα, εινε μεταξύ των δλί- γων 'Αθηναίων που έχει μελετήσει πολύ, έχει καταβροχθήσει ά- μέτρητα βιβλία, όμιλεί γολλικά, άγγλικά, γερμανικά στην έντέλεια. Δεν έχει ίχνος σνομπισμού. Είχε την τύχη να εκλέξη άντάξιον σε έ- ξυπνάδα, ευγένεια και καλωσύνην σύζυγον και πράγματι ή γαμή- λιος πομπή του άνωτέρω ζεύγους ήτο — το παρελθόν Σάββατον στην εκκλησία του Σωτήρος—από τ' άρμονικότερα θεάματα.

Η Μενταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Αι κυριώτεροι και φραιότεροι κοσμικοί συναθροίσεις της παρελθούσης έβδομάδος ήσαν εις την 'Αγγλικήν και 'Ιταλικήν Πρεσβείαν.

— Είς μέν την 'Ιταλικήν Πρεσβείαν δύο δεξιόσεις, μία βρα- δυνή και ή άλλη άπογευματινή— γκάρντεν πάρτυ—έδρόθησαν πρός τιμήν του 'Ιταλού Πρίγκηπος Αίμόνε.

— Είς την έσπερίδα παρευρέθησαν δόλοκληρο το Διπλωματικό Σώμα, εκλεκτά μέλη της 'Ιταλικής Παροικίας και 'Αθηναϊκής κοι- νωνίας, μεταξύ των όποιων ήσαν κ. και κ. Μπενάκη τύπος ώραιας 'Αγγλίδος, κ. και κ. Κογιαβίνα, κ. και κ. 'Ανδριτσάκη, κ. και κ. Χωρέμη, κ. και κ. Θεοχάρη, κ. και κ. Μακρή, κ. και κ. Πακίζου, κ. και Δίς Καμπάνη, Δες Γουάρρη κλπ.

— Εκάκτως ώραία ήτο ή άπογευματινή συγκέντρωσις στον κήπο της 'Ιταλικής Πρεσβείας. Η κ. Μπραμπίλα έφερον θαυμα- σίαν τουαλέτταν μωβ πάρκας και καπελίν διμοιόχρωμη και έδέχετο τους κεκλημένους της με την χάρη που την διακρίνει.

— Ζωηροτάτη τζάξ-μπάντ υπό ένα άνθισμένο κισσώ, προσέδιδε πολύ κέφι.

— Παρευρέθησαν κ. Παγκάλο μαύρη τουαλέττα, κ. Α. Ρού- φου, μαύρη δαντέλλα, κ. και κ. Β. Γρίβα, κ. και κ. Τ. Θεοχάρη, κ. και κ. Καφαντάρη, κ. Πάλλη, κ. Β. Δούσανη, κ. Σεργίρη, κ. και κ. Λιβιεράτου, κ. Ρετοίνα, κ. και κ. Μπότση, κ. και κ. Ζαλο- κώστα, κ. και κ. Γεωργαντί, κ. και κ. Μιχαλοπούλου, κ. και κ. 'Ηλίσκου κλπ.

— Μερικές ιδιαιτερές εμφανίσεις κ. Π. Καρακάνου πρόσινη κομψή τουαλέττα και καπέλλο στον ίδιο τόνο, κ. Αννέτα Χωρέμη κίτρινη τουαλέττα και καπέλλο, κ. Η. Σκαρμυγκά με μπλε, κ. Μ. Σακορράφου με γκρι, κ. Θεοχάρη με κίτρινο, κ. Κογιαβίνα τουα- λέττα σε άποχρωσι σαρούφι.

— Την παρελθούσαν Τρίτην χορευτικών άπόγευμα παρά τή κ. και τη κ. Ν. Νικολαΐδη. Μιά κομψή πρόκληση είδοποιούσε πολυ- ριθμον φιλικόν κύκλον να προσέλθη 7-9.

— Ένα μπουκέτο από ολόδροσα έμφυχα λουλούδια, ή Δίς Δ. Νικολαΐδη τουαλέττα ορώτα κρεπ—ρομάν και δαντέλλες, Δίς Γρη- γοριάδη τουαλέττα κοκκίνη σιφόν, Δίς Σπληατιάκη τουαλέττα μπλε πορσελάνης έμπικε σός, Δίς Σκαναβί πρόσινη ζωστήρ και δαντέλλες διμοιόχρωμες, Δίς Ν. Νικολαΐδη εκάκτως εινε τουαλέτ- τα λευκή ζωστήρ, πολλά «παννόν» που έσχηματίζαν είδος φορέμα- τος στέλ, στίς άκρες κεντημένα από λουλουδι σε διαφορετικά χρώμα.

— Η άπογευματινή τεισποσία των «αμάρι» μετέφέρθη στους κήπους και στίς βεράντες των ξενοδοχείων. Κηφισιάς κείθε από- γευμα κομψές συναθροίσεις στο «Σείλ», στο «Στρούλλι», στον «Δούρνον». Ως επί το πλείστον κυριαρχούν φορέματα από, ή άν- σάμπλ, άρμονικά σε άπαλούς χρωματισμούς.

— Εύχάριστη βοσδαία την παρελθούσαν Πέμπτην ήτο Καστρι. Μία νεαρά κυρία φημισμένη διά την χορευτικήν της επιδεξιότητα έχει το ρεκόρ της επιτυχίας, εινε εκάκτως ντυμένη με ιδιόρρυθμον φορέμα, που μαρτυρεί την παριζιάνικη προέλευσίν της, κίτρινο κρεπ κεντημένο, και μαντί από κρεμ καφέ και κίτρινο. Άρχικά Κ. Π.

— Μεταξύ άλλων ήσαν κ. και κ. Καφαντάρη, κ. και κ. 'Απο- στολίδου, κ. και κ. Πακίζου, κ. και κ. Σταθάτου, κ. και κ. Καλέγγη όμοιοτάκη, κ. και κ. Μακρή, πολύ κομψή εμφάνισις, κ. και κ. 'Ανδριτσάκη, κ. και κ. Παπαφράγκου, κ. Σεργίρης, κ. Σακελα- ρίδης, κ. Σισιλάνας, κ. Ρής, κ. και κ. Κήνη, κλπ.

— Αι 'Αθηναίες βόσκονταν υπ' άπτον, δένοντας πορτοκαλός βαλόντες, κατοποιούνταν μπαγκάζ, αλλά ολίγιστος κόσμος έν συ- κρίζει με άλλες χρονίες θα ταξιδέισον. Αι περισσότερα 'Αθηναίς θα διατρέψουν εις τις πλάς των διαπόρων νησιών. Κηφισιά, Σπέ- τσαις, και Παρτορία φαίνεται ότι θα έχουν το ρεκόρ της κοσμικής κινήσεως. Το Σπύριγγα Κλουτ, θα έχη φέτος τογκανική όχη- στρο. Είς το Σείλ θα όρισθη χορός δύο φορές την εβδομάδα διά τους παρευρέζοντας έν τώ ξενοδοχείω και τους γευματίζοντας εκεί.

Η Μενταίν.

Ἡ δὲ Φέρν Ἀντρα, περίφημος Βερολινέζα ἡθοποιός, ἡ ὁποία ἐσημείωσε θρίαμβον εἰς μίαν κοσμικὴν συγκέντρωσιν φέρουσα ἐπανάφορι μετὰ ἑκατὸ εἰδὼν φυσικὰ ἄνδρα.

ΕΡΓΑ ΤΕΧΝΗΣ. — Ἡ «Μελαγχολία» τοῦ Ἰταλοῦ ζωγράφου Μποράνι.

ΤΥΠΟΙ ΚΙΝΕΣΩΝ. — Ἡ μητέρα μετὰ τὸ παιδί της.

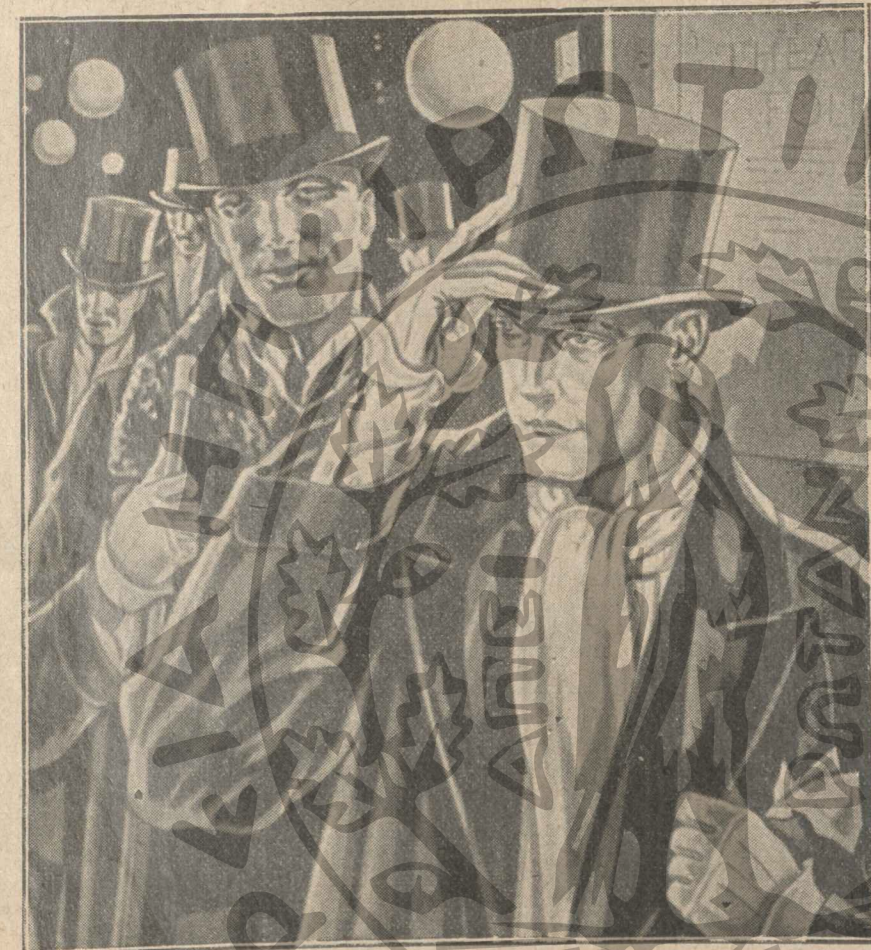
ΑΠΟ ΤΩΝ ΕΡΑΝΩΝ ΤΟΥ ΑΣΥΛΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΤΙΛΙΟΥ. — Αἱ μικραὶ τρέφιμοι τοῦ Ἀσύλου.

Αἱ ἀδελφαὶ Νταρόν, διάσημοι καὶ ἐβρίμβουσιν ἐσχάτως στὸ Παρίσι εἰς τὴν «Κορίτσια».

Ἡ δὲ Λένα Καρονέβνα καὶ ὁ Κόνυ Ἀλέξιεφ οἱ ὁποῖοι χαλοῦν κόσμο εἰς τὴν Βιέννην, στὴν Νέα Ἐπιθεώρησι «Αὐτὸς, Ἐκεῖνη καὶ Ἐκεῖνο».

ΠΑΡΙΣΙΝΕΣ ΣΚΗΝΕΣ. — Ἡ ἔξοδος ἀπὸ τὴν Ὀπερά.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΥΣΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥ ΤΟΥ "ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ", ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Στο διάστημα αυτής της ημέρας, όλα τα πράγματα που είχαμε φέρει, εκτός από κείνα που μας εχρειάζοντο για το Μεγάλο Πείραμα, τα βάλαμε στις θέσεις τους.

Τέλος αποφασίσαμε να στελιούμε την υπηρεσία με την κ. Γκράντ στο Λονδίνο. Το πρωί της επόμενης ημέρας έφυγαν.

Αφού φύγαν όλοι, ο κ. Τρελόνυ κλείδωσε καλά όλες τις πόρτες, και μās πήρε στο γραφείο του. 'Αφ' ου καθίσαμε, μās είπε :

— Κοιτών φίλοι μου, έχω τώρα ένα μυστικό να σās εμπιστευθώ. 'Αλλά, σύμφωνα με μια υπόσχεση που με δεσμεύει, πρέπει να υποσχεθώ πρώτα κ' εσείς ότι δε θα το εμπιστευθήτε σε κανέναν.

'Εδώ και τριακόσια περίπου χρόνια, όσοι έμαθαν αυτό το μυστικό, το κρατήσανε καλά κ' έτσι πολλές φορές άνθρωποι σωθήκανε κ' από θάνατο ακόμα. 'Εγώ, που τώρα σ' αυτήν την περίπτωση είμαι αναγκασμένος να σās το πω, παραβαίνω αυτήν την υπόσχεσή μου γιατί μόνο στα μέλη της οικογενείας μου δίδεται το δικαίωμα να το αποκαλύψω, όταν τύχη ανάγκη.

'Υποσχεθήκαμε όλοι αυτό που ζητούσε. Κι' αυτός τότε εξακολούθησε :

— Υπάρχει σ' αυτό το σπίτι μια κρύπτη, μια πηλιά, φυσική μόνον, αλλά τεχνητώς τελειοποιημένη. 'Η σπηλιά αυτή βρίσκεται κάτω από το σπίτι. Τώρα θα δήτε.

Σηκώθηκε άπ'από, κ' έβλεπε τον ακολουθήσαμε. Μās άφησε στο χάλι, κάνοντας μας νόημα να τον περιμένουμε 'έφυγε μόνος του κ' έλειψε 2-3 λεπτά : σέ λίγο ξαναγύρισε και μās έγεννε να τον ακολουθήσουμε.

Μας έδειξε τότε ότι ένα μέρος του τοίχου της εισόδου υποχωρούσε : και στο άνοιγμα φαινόταν μια σκοτεινή τρύπα, και κάτω από τον τοίχο σκαλοπάτια σκαλωμένα στο βράχο. 'Ο κ. Τρελόνυ μπήκε μέσα κ' άρχισε να κατεβαίνει. 'Εμείς τον ακολουθήσαμε.

Κατεβήκαμε σαράντα ως πενήντα σκαλοπάτια, και φτάσαμε τέλος σέ μια μεγάλη σπηλιά. 'Ήτανε μια μεγάλη κοιλότης του βράχου : 'Η άκρη της δεν φαινότανε, ήτανε σκοτάδι. Τη σπηλιά αυτή την εφορούσαν άμυδα κ' παράξενες επιμήκεις σχισμάδες στο βράχο.

Κοντά σέ κανένα απ' αυτά τα παράξενα παρόθυρα ήσανε και παραθρόφυλλο, που μπορούσε να κλείνει.

Από κάτω, άκουγότανε καθυρά, μ' πνιγμένο, το πάφλασμα των κυμάτων.

'Ο κ. Τρελόνυ μās είπε :

— Αυτό το μέρος διάλεξε για να κάνουμε το μεγάλο μας πείραμα. Είπε, καθώς βλέπετε, κατ' όλα κατάλληλο. 'Εδώ είχε άκορβος όπως και στη βραχμάη σπηλιά όπου ήσαν ό τ'άφοι της βασιλείας. Τέρα, στην κοιλιά του Μάγου. 'Εδώ θα κάνουμε το μεγάλο πείραμα κ' αν πετύχη, τότε θα όφελίσουμε άνεκτήματα τη νεώτερη επιστήμη.

Αλλά κ' αν άποτύχουμε, κανείς δε θα μάθ'η ποτέ τί ζητούσαμε, κ' έτσι δε θα έκτεθ'ουμε καθόλου. Μην ξεχνάτε όμως, ότι μπορεί να διατρέξουμε σοβαρούς κινδύνους.

Σταμάτησε μιά στιγμή, και δέ μίλησε κανείς : σκύψαμε όλοι τα κεφάλια μας σύμφωνοι. Με κάποιο διαταγμό, ο κ. Τρελόνυ εξακολούθησε τότε :

— 'Αν πάλι κανείς από σās δε θέλει να λάβη μέρος στο πείραμα, αν μās το π'η άμέσως τώρα. 'Οποιος θέλει μπορεί και είν' έλεύθερος να φύγ'η. Δεν τον κρατάει κανείς. Το πείραμα θα το κάμουν οι άλλοι, όσοι μείνουν. 'Οποιος φοβάται, ή διστάζει, ή δε θέλει, άς μίλησ'η !

Σταμάτησε πάλι, και μās κτύπησε όλους προσεκτικά έναν-έναν, και μεις κυταχθήκαμε άναμεταξύ μας : αλλά κανένας δεν είπε τίποτα.

'Οσο για μένα, ούτε είχα σκεφθ'η ποτέ τέτοιο πράγμα : αλλά κ' αν μου περνούσε τέτοια ιδέα, θα έμενα χάρην της Μαργαρίτας : ή όμης της άλλαστε αυτή τη στιγμή με καθησύχαζε τελείως. 'Ήταν ήσυχη, ήρεμη, άφοβη...

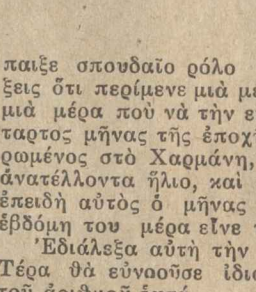
Αφού δεν μίλησε κανείς, ο κ. Τρελόνυ εξακολούθησε :

Αφού λοιπόν είμαστε όλοι σύμφωνοι, όσο γρηγορότερα ετοιμάσουμε τα πράγματα που χρειάζονται για το μεγάλο πείραμα, τόσο καλύτερα. Δεν σās είπα, ότι αυτή ή σπηλιά είναι ήλεκτροφωτιστή. Δεν ένώσαμε το σύρμα με τα σύρματα του σπιτιού άπ' εύθείας γιατί έτσι μπορούσε ν' ανακαλυφθ'η το μυστικό αυτής της κρύπτης. 'Εχω όμως έδώ ένα σύρμα που μπορώ να το συνδέσω με το άπ' έξω και να πάρω ήλεκτρικό ρεύμα.

'Ανέβηκε τη σκάλα, και μ'όλως έφθασε στη μυστική εισοδο της σπηλιάς, ξεκρέμασε από τον τοίχο ένα σύρμα, τώσους μαζί του και τώβαλε σέ μια μπρίζα στο χάλι. 'Εστράφη τότε το διακόπτη, και ή σπηλιά φωτίστηκε ολόκληρη με άπλετο ήλεκτρικό φως.

Τότε είδα ότι κοντά στη σκάλα ήτανε κρεμασμένη μια τροχαλία. 'Ο κ. Τρελόνυ, βλέποντάς με να κυττώ το σχοινί αυτό με την τροχαλία, έμάντευσε την σκέψη μου και μ'όλως είπε :

— Την τροχαλία αυτή την έβαλα έδώ έγω έπίτηδες, για να μπορούμε να κατεβάσουμε κάτω μεγάλα και βαρέα πράγματα.

παίξε σπουδαίο ρόλο ο μυστικισμός κ' αφού έχουμε τόσες ενδείξεις ότι περιμένε μια μέρα ν' άναστήθ'η, θάτανε φυσικό να διάλεξ'η μια μέρα που να την εύνοη ό προστάτης Θεός της. Λοιπόν, ό τέταρτος μ'ήνας της εποχής της πλημμύρας του Νείλου ήταν άμεινωμένος στο Χαράν, στο Θεό δηλαδή που άντιστοιχάτε τον άνατέλλοντα ήλιο, και που συμβόλιζε έτσι και την άφύπνιση. Κ' επειδή αυτός ό μ'ήνας άρχίζε στις 25 του δικού μας 'Ιουλίου, έβδόμη του μέρα είν'η ή 31η 'Ιουλίου.

'Εδιάλεξε αυτή την ημέρα γιατί είμαι βέβαιος ότι ή βασιλεία Τέρα θα εύνοήσει ιδιαίτέρως τον άριθμό έφτα ή καμιά δύναμη του άριθμού έφτα.

Πολύ πιθανόν ίσως μερικοί από σās να άπορ'ουν άπόρ'ηση μάλιστα γιατί δίνω τόσο μεγάλη σημασία στις προετοιμασίες μας. Να γιατί : όταν έρθ'η ή ώρα, πρέπει νάμαστε έτοιμοι καλό θάτανε μάλιστα να περιμένουμε ακόμα περισσότερο, και να ετοιμαζόμαστε ακόμα καλύτερα : αλλά θάταν άσκοπο νομίζω ν' αναβάλλουμε και να περιμένουμε ακόμα.

Κ' έτσι θα περιμένουμε μόνο ως τις 31 'Ιουλίου μεθ'αυτο ή λαδή θα κάνουμε το μεγάλο πείραμα μās.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ XVII

'Αμφιβολίες και φόβοι

'Εφθασε τέλος ή 31η 'Ιουλίου.

'Επλησίαζε ή ώρα του μεγάλου πειράματος. 'Απότομ' ο κ. Τρελόνυ όρισε πιά την ημέρα που θα κάναμε το μεγάλο πείραμα. άρχίζα να σκέπ'ταμαι περισσότερο γι' αυτό και να προσπαθώ να μαντεύσω τί τελοςπάτων μπορούσε να συμβ'η.

Καταλάβαινα ότι θα είχαμε ν' άντιμετωπίσουμε όλοι μας σοβαρούς κινδύνους : αλλά δε μ' έννοιαζε : είμαστε όλοι πρόθυμοι να ρισκ'ινδυνεύσουμε. Μολαταύτα ήμουν άνησυχος.

(Ακολουθεί)

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Η ΠΥΓΟΛΑΜΠΙΔΕΣ

Το καλοκαίρι και φθινόπωρο ή χλόη και ή έξοχή, παρ'όσον εικ'όνα ένδοτσον ούρανοσ.

Είνε ή πυγολαμπίδες, τα θαύματα αυτά της φύσεως, ή έπισημονικώς λεγόμενες «Fulgore porté-lanterne».

'Η περ παράξενες όμως άπό αυτές είνε εκείνες της 'Αμερικής, που βγάζουν τόσο δυνατό φώς, που πολλές φορές περνάει την λάμψη του κοινού λυχναρίου.

Μιά κυρία, ή κυρία Sybille de Merliar διηγείται ότι στο Σούργραμ, έδιάβαζεν εύκολα έφημερίδες και έγραφε κάτω άπό ένα λύχνον, γεμάτον άπό τέτοια έντομα.

Σίς 'Αντίλλες και ίδίως στην Κοβ'ρα, ή γυναίκες των χωριών, χρησιμοποιούν τις πυγολαμπίδες για να φωτίζουν τα σπίτια τους την νύχτα. Τις βάζουν μέσα σέ μικρά κλουβιά, γυάλινα ή πλεγμένα με άραιά ξυλαράκια, τα όποια κρεμούν στη μέση του σπιτιού.

Κάτω άπό το φώς αυτό κάνουν και νυχτέρι.

Οι έννοι, που βγύνουν την νύχτα έξω σέ μέρη αυτά, έπειδή δεν πάσχουν φανέρια στους δρόμους, κρεμούν δυο άπό τις πυγολαμπίδες αυτές στα πόδια τους, και τους φωτίζουν έτσι τον δρόμο.

'Η έμφορς κρεολές των μερών αυτών τις κρεμούν σάν ασυλαρικά άπό τ' αντί τους και άσφραβολούντε όλην τη νύχτα, σάν διαμάντια, ή τις τοποθετούν στα μαλλιά τους, ή σάν λάμπουν σάν πολύτιμα περ'όδια και τότε δίνουν μια όψη π'ελ' παρ'όσον.

Στα χωριάτικα πανηγύρια, τα κορίκια καταστολίζουν τα λεπτά και έλαφρά των φορέματα, με τέτοιες πυγολαμπίδες και όταν χορεύουν, φαίνονται σάν να είνε ντυμένες με φωτιά, σάν να φλέγονται !...

'Η έπιστήμη ακόμα δεν μπήκε καλά στο μυστήρια αυτά, το φως της πυγολαμπίδας και όχι μόνον δεν έξήγησε καλά—καλά ποτέ προερχεται το φώς της, αλλά ούτε και ποτέ προερχεται τα λαμπρά χρώματα και ή ιδιαίτερη όση, που βγάζουν μερικά άπό τα έντομα αυτά.

Π'όσον π.χ. το έντομο της Κοχενίλλης (κερμέζι) μπορεί και βρ'οικει σ'όν πρόσωπο χυμό του κάκτου, άπό τον όποιον τρέφεται, το λαμπρόν εκείνο πορφυρόν χρώμα που γεμίζει όλον τον τό σωμα :

'Ενα άλλο είδος πάλιν που όνομάζεται «Κεράμβυξ», έχει μια μοχολιά τριανταφύλλου, που γεμίζει όλον τον τόπο, γύρω άπό τις ίδιες, που το έντομο αυτό και τα κιβώτιά τους.

'Η εύωδια αυτή είνε και ή καταστροφή του.

Από τιν μυρωδιά του, οδηγούνται οι ιδανείς και τα πιδνουν για να μοχολοήσουν το σπίτι τους και τα κιβώτιά τους.

Το περιεργό δε είνε, ότι άπό τις ίδιες αυτές ίδιες βγαίνει και ένα άλλο δυσωδέστατο είδος έντόμων, ένα είδος κορέων, που βρωμ'ουν άνοήτορα.

Π'όσον τώρα άπό την ίδια τρώφ'η, το ένα άπό τα έντομα άπομολ'ά την εύωδεοδότην των δομών, το δε άλλο την βρωμερωτάτην, αυτό είνε μυστήριο...

'Η κανθαρίδες τέλος, μεταβάλλουν σέ φορικά δηλητήρια τους άβλαβείς χυμούς της μελίας και την χλόη των λειμώνων, άπό την όποια τρέφονται.

'Η τροφή δε των κολεοπτέρων αυτών, που τόσο τα τρέφει και τα δυναμώνει, έθανάτωσε πολλούς ανθρώπους ως τώρα.

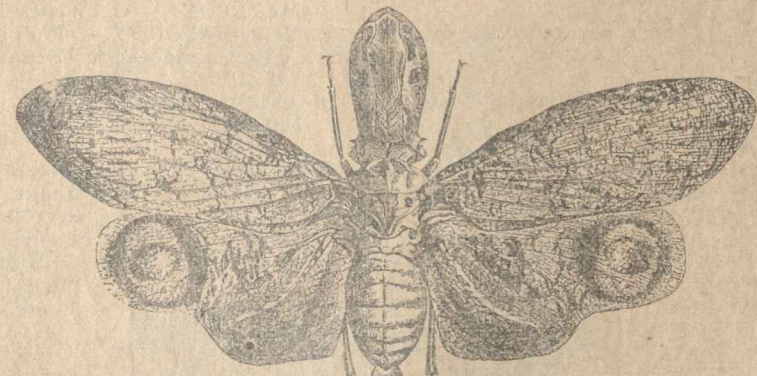
Στην ιατρική ή κανθαρίδες δίδουν την ύλη που γίνονται τα εκδόρμα, είνε δε άπό τα σφοδρότερα δηλητήρια της φύσεως, γιατί μικρή δόσις άπό αυτή, επάγει ταχ'όν τον θάνατον, ή δε έξωτερική τους χημ'ος ακόμη, είνε πολύ επικίνδυνον.

'Ο Πλίνιος άναφέρει ότι ό άγαπητός και στενός φίλος του Νέρωνος, Κόσινος, άπέθανε, γιατί ήπιε κάποιο άποβρεγμα άπό κανθαρίδες.

'Ο Γαλνός και ό Διοσκουρίδης άπό τους άρχαίους και πολλοί άπό τους νέους, όπως ό 'Ορφίλας και ό Κλοκέι, άναφέρουν πολλούς τέτοιους θανάτους.

Τέλος ένα ακόμη φυσικό περιεργό. Μέσα στην κόρη ζ'η ένα έντομο που λέγεται «Σταφυλίνος».

Λοιπόν το έντομο αυτό που ζ'η μέσα

Πυγολαμπίς της 'Αμερικής

Νυχταί λαγαζόμενοι υπό το φώς πυγολαμπίδων

Η ΑΓΑΠΗ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΓΕΝΕΩΝ

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΤΟΥ ΕΤΙΕΝ ΡΕ'Υ.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Διάφοροι μεγάλοι άνδρες άπαντήσαν στην ερώτησιν :

— Για να άγαπάται κανείς πολύ, τί πρέπει να κάμ'η !

'Ο Ρονσάρ άπήντησε :

— Πρέπει ν' άγαπήσ'η λίγο, να υπόσχεται πολύ και να προσποιείται ακόμα περισσότερο !

'Ο Λουκάς υίός, που γνώριζε καλά τις γυναίκες, είπε :

— 'Η γυναίκες άγαπούν, αλλά δεν ξέρουν πώς να άγαπούν !

'Η 'Αγία Θηρεσία, ή παρθένος της 'Αβίλλας, που είχεν τόσες ερωτικές όπτασις και πειρασμούς, δεν κρατήθηκε και έγραψε νέα μέρα :

— 'Εάν ό Σατανάς μπορούσε ν' άγαπήσ'η, θα έπαυε να είνε κακός !

Και ή ήγουμένησσα προσέθεσεν άπό κάτω :

— Σωστά. 'Αλλά λημονήσας ότι ό Σατανάς άγάπησε την πιο παλιά μητέρα μας, την Εύα !...

'Ο Κάρολος Νοτίε είπε :

— 'Η ζ'η είνε πλέον πλήρης σ' εκείνον που άγάπησε μια φορά !

— Άγαπάει πολύ λίγο όποιος μπορεί να ελπ'η πόσον άγαπάει, είνε ό Πετράρχης, που ή άγάπη του δεν είχε τέλος, γιατί κάθε μέρα έγραφε νέα άτελείωτα συνέντα εις την Λάουρά του.

'Ο Μπωκασέ ό δημιουργός του «Φιγαρώ» του κατ' έξοχ'ην Παρισινού τύπου, είπε το εξής, που φαίνεται εκ πρώτης όψεως σάν παρadoxολογία :

— Οι τίμοι άνθρωποι άγαπούν τις γυναίκες. 'Εκείνοι που τά άπατούν, εκείνοι τās... λατρεύουν !

'Ο Μπεραντέ είπεν :

— 'Ο ίδιος ό Θεός διατάσσει ν' άγαπάτε.

— Γιατί άγαπάμε μια γυναίκα ;

— Για τρεις λόγους, άπανταίς ό Ζούλ-Νοριά.

Για την ύπεροχή της. Σοβαρός έρωτας και σπάνιος.

Για την ώραίότητά της. Κοινός έρωας και βραχύς.

Για την καρδιά της. Έρως μονότονος και διαρκής.

'Ο ήτοιμολόγος Λανσά έγραψε κάποτε :

— 'Η άλήθεια δεν τρώγεται ποτέ σαλάτα.

Και ή γυναίκα δεν ύπάρχει όταν την εξετάζει λεπτομερώς κανένας.

Μη σέβασαι τίποτε άλλο άπό τη φίλη σου, παρά τα μυστικά της.

Όλα τα δίδει στην άγάπη της, εκτός άπό το «Sac-sac-main» της.

'Η σωτηρία είνε ό χειρότερος έχθρος του έρωτος.

'Η άγάπη είνε καμιά φορά ένα δογμα.

Συνήθως είνε κρημνιστά.

Ποτέ όμως δεν είνε ιστορία χωρίς λόγια.

(Ακολουθεί)

οις άκαθαρσίς, άπορροάει άπό αυτές και άναδίδει, το π'ιδ γ'όσ'η, το π'ιδ α'όσ'η άρωμα, το όποιο μεταδίδεται και μ'ενει ώρα άρκετή, σ'τα δάκρυλα εκείνου που θα το έγγισ'η !...

'Όπως βλέπετε, λοιπόν τα μυστήρια της φύσεως είνε μεγάλα και πολλά και ή γνώσις των ανθρώπων, μικρός άπέναντί της, παρά τās τελεσταίς προόδους της επιστήμης.

'Ο Έντομελόγος

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

TOY PIERRE VEBER

Έστωτε, ένας μετρίων σπιτιού ος έκτο πάτωμα. Η κυρία Μαζερου καθάριζε λάνα. Ακούγεται ή πόρτα, ή κυρία Μαζερου ανοίγει και μπαίνει μέσα ο Σωτέλ.

ΣΩΤΕΛ.— Καλημέρα, κυρία Μαζερου. Ο σύζυγός σας δε βγήκε έξω;

Η κ. ΜΑΖΕΡΟΥ.— Όχι, κύριε Σωτέλ. Είπε μέσα στην κάμαρή μας ξεπλωμένος... Έχει μια ήμικρανία και είν' όλο γκρίνιες.

ΣΩΤΕΛ.— Ω, αν το είξερα...

Η κ. ΜΑΖΕΡΟΥ.— Τώρα τελευταία έχει αλλάξει πολύ. Είν' όλο νευρα, πράγμα που τον έκανε να χάσει όλους τους φίλους του. Δεν του μένετε παρά έσεις μόνο... Αχ! κύριε Σωτέλ, έσεις που έχετε ακόμα κάποια επίδραση σ' αυτόν, προσπαθήστε να τον συνεφέρετε... Συμβουλευτέ τον... Βγάλτε από το μυαλό του τις κακές ιδέες... Πάω να σας τον στείλω. (Βγαίνει)

Σε λίγο μπαίνει μέσα ο Μαζερου, ένας ηηλός άντρας, άδύνατος, γερασμένος.

ΜΑΖΕΡΟΥ.— Γεια σου, Σωτέλ... Συχώρα με που σ' έκανα να περιμένεις... Κοιμόμουν...

ΣΩΤΕΛ.— Σε έπληνσα, ύπναρα...

ΜΑΖΕΡΟΥ.— Κυριακή σήμερα, τι να κάνει κανείς... Παίζουμε κανένα ντόμινο...

ΣΩΤΕΛ.— Γιατί όχι; (Η κ. Μαζερου φέρνει το ντόμινο. Ο Σωτέλ κοιτάει με περιέργεια τον Μαζερου)

ΜΑΖΕΡΟΥ.— Τι με κοιτάς έτσι περιέργα...

ΣΩΤΕΛ.— Νόμιζα... Σου ζητώ συγγνώμη... Μά ή γυναίκα σου μου είπε...

ΜΑΖΕΡΟΥ.— Η γυναίκα μου θα σου είχε ότι δεν είμαι καλά...

Η κ. ΜΑΖΕΡΟΥ.— Μά, φίλε μου...

ΜΑΖΕΡΟΥ.— Μαντεύω... «Επίσης κ' είπες στο Σωτέλ πως κοντεύω να γίνω μανιακός. Έτσι δεν είχε Σωτέλ;... Η κυρία σου έκανε έκμυστηρεύσεις. Θά σέ παρεκάλει να με μαλώσεις... Έ, ναί! κοντεύω να τρελλαθώ, γιατί δεν μπορώ πιά να υποφέρω τη σημερινή μου κατάσταση. Είπε ζωή αυτή με διακόσια φράγκα το μήνα και να δουλεύεις όλημερίς μέσα σ' ένα άσφαλιστικό γραφείο... Μ' έξη δραχμές την ημέρα είσαι υποχρεωμένος να ζήσης, να φας και να ντυθείς... Δε μπορώ πιά να κάθομαι σ' αυτό το έκτο πάτωμα και να βλέπω όλο γυρά τις στέγες των άλλων σπιτιών...

ΣΩΤΕΛ.— Είσαι ίσως πιο εύτυχημένος στο έκτο πάτωμα από τους πλουσίους που κάθονται στο πρώτο... Μά άλλοτε δεν είχες τέτοιες ιδέες... δε φανταζόσουν ότι είσαι δυστυχής...

ΜΑΖΕΡΟΥ.— Τότε έλπιζα ακόμα... Μά σήμερα τελείωσαν όλα. Δεν έχω να έλπιζω τίποτε...

Η κ. ΜΑΖΕΡΟΥ.— Έφθασον τουλάχιστον ο ξάδελφος Γκωσέρ δεν άποφασίζει να γυρίσει στην πατρίδα.

ΣΩΤΕΛ.— Ποιος είν' αυτός ο ξάδελφος Γκωσέρ;

ΜΑΖΕΡΟΥ.— Ένας κατεργάρης που ξεκίνησε ένα ώραίο πρωί για το Τράνσβαλ και εκεί, καθώς περπατούσε στους κάμπους, ανακάλυψε ένα μεταλλείο χρυσού... (Ανοίγει ένα συρτάρι). Νά ή εικόνα του!

ΣΩΤΕΛ.— Έχει έκφραστική φυσιογνωμία. ΜΑΖΕΡΟΥ.— Είπε ήλθιος...μά έχει είκοσι εκατομμύρια.

ΣΩΤΕΛ.— Κι αυτός ο πολυκατομμυριούχος δε σκέφτηκε ποτέ κ' έσας;

ΜΑΖΕΡΟΥ.— Βέβαια... όσο είτανε φτωχός.

ΣΩΤΕΛ.— Και έπειτα;...

ΜΑΖΕΡΟΥ.— Μας ξέχασε... Δέκα χρόνια έχουμε να μάθουμε τα νέα του.

Η κ. ΜΑΖΕΡΟΥ.— Ποιος ξέρει... μπορεί να ξανάγρει όταν δε θα τον περιμένουμε πιά...Σας αφήνω!..Πάω να δω το φαί. (Βγαίνει)

ΣΩΤΕΛ.— Δυστυχισμένη γυναίκα!.. Δεν της φέρσαι διόλου ευγενικά.

ΜΑΖΕΡΟΥ.— Μά αυτή είν' αϊτία της δυστυχίας μου...Αν έμεινα άπλός υπάλληλος είνε γιατί δε μούδωσε μία πεντάρα προίκα. (Ακούγεται θόρυβος πίσω από την πόρτα).

ΣΩΤΕΛ.— Σου!..Μου φαίνεται πως είνε πίσω από την πόρτα... (Σε λίγο ή κ. Μαζερου ξαναμπαίνει μέσα τα μάτια της είνε κατακόκκινα).

ΣΩΤΕΛ, (θέλοντας να ξεφύγει).— Έγώ σας αφήνω να φάτε... Καληνύχτα.

Η κ. ΜΑΖΕΡΟΥ, (μολις φεύγει ο Σωτέλ, ανάλινται οι δάκρυα).— «Ω! Ρενέ!

ΜΑΖΕΡΟΥ.— Τι... τι έχεις;...

Η κ. ΜΑΖΕΡΟΥ.— Τ' άκουσα όλα...

ΜΑΖΕΡΟΥ.— Τόσο το χειρότερο.Φυλάει κανείς κλεισμένη μέσα του την άλήθεια όλόκληρη χρόνια, και έπειτα, μία φορά ξεφεύγει και δε μπορεί πιά να την πιάσει.

Η κ. ΜΑΖΕΡΟΥ.— «Αν δε με θέλεις πιά φεύγω... Δεν θα με ξαναδείς πιά...

ΜΑΖΕΡΟΥ.— Αυτό είναι! Πέρασε με γιαυτό... γιά έναν άθλιο που διώχνει τη γυναίκα του... Όχι! φτάνουν πιά τα κλάματα... Μή μου καταστρέφεις την Κυριακή μου. Δόσε μου τους «Τρεις Σωματοφύλακες» (Προσληνεται στο διάβασμα, όταν άξαφνα ακούγεται χτύπος στην πόρτα)

Η κ. ΜΑΖΕΡΟΥ, (που πήγε ν' ανοίξη παρονιάζεται κατακίτηται)

Μαζερου! είν' αυτός!.. αυτός!..

ΜΑΖΕΡΟΥ.— Ποιος αυτός;

Η κ. ΜΑΖΕΡΟΥ.— Ο ξάδελφος Γκωσέρ!

ΜΑΖΕΡΟΥ.— Ο Γκωσέρ! Μεγάλε Θεέ! Είσαι βεβαί!

Η κ. ΜΑΖΕΡΟΥ.— Μου είχε μπαίνοντας: «Δε μ' άναγνώρισε; Είσαι ο ξάδελφος Γκωσέρ.»

ΜΑΖΕΡΟΥ.— Και τον άφισες στην είσοδο; (Πηγαίνοντας προς την είσοδο). Έξάδελφέ μου!

ΓΚΩΣΕΡ, (φορεί ορθά τζόκεϊ. Μπαίνοντας).— Μαζερου! Μ' άναγνωρίζεις;

ΜΑΖΕΡΟΥ, (συγκινημένος).— «Αν σ' άναγνωρίζω!.. Τι άποπτο!.. Και πρό όλίγου ακόμη μιλούσαμε με τη γυναίκα μου. Και καθώς φαίνεται ηθες κατευθείαν από το σταθμό σπίτι μας.

ΓΚΩΣΕΡ.— Είσθε οι μόνοι μου συγγενείς.

Η κ. ΜΑΖΕΡΟΥ.— Έξάδελφέ μου, έλιντε να ξεπλύνετε τα χέρια σας (Παρασύρει τον Γκωσέρ στην κάμαρη).

ΜΑΖΕΡΟΥ, (μόνος).— «Ατσαρόσημο!.. Ο ξάδελφος θα δει τώρα το ροσμπί μας, πράγμα που θα τον διαθέσει πολύ άσχημα.

Η κ. ΜΑΖΕΡΟΥ, (έπιστρέφοντας μόνη).— Βλέπεις λοιπόν που άπελπίζομουν. Τι εύτυχία μας πέφτει από τον ουρανό.

ΜΑΖΕΡΟΥ.— Μά άφου καθόμαστε τόσο κοντά στον ουρανό! Είμαι ακόμη κατάκλητος... «Α, νά ή εικόνα του... Πρέπει να τη βάλουμε σ' ένα μέρος να φαίνεται.

Η κ. ΜΑΖΕΡΟΥ.— Πόσο άπλόος και άνεπιφύλακτος είναι!

ΜΑΖΕΡΟΥ.— Είδες τι είπες: «Είσθε οι μόνοι μου συγγενείς...» δηλαδή: «οι μόνοι μου κληρονόμοι...» Ο καλός Γκωσέρ! Πόσο άργει να πλύνη τα χέρια του!.. Ας έπαυτε!

ΜΑΖΕΡΟΥ.— Πάω να σκεφθώ... «Αν με ρητήσει τι θέλω... θα πώ είκοσι χιλιάδες φράγκα... Μά είκοσι χιλιάδες φράγκα τι είναι γιά έναν εκατομμυριούχο σαν κι αυτόν;... θα του ζητήσω τριάντα...

Η κ. ΜΑΖΕΡΟΥ.— Φαίνεται πως οι φτώχιες μας τελείωσαν πιά.

ΜΑΖΕΡΟΥ.— Βέβαια... Έγώ βλέπω ακόμα μακρότερα: ένα κοντινό μέλλον που θαύμασε εκατομμυριούχοι.

Η κ. ΜΑΖΕΡΟΥ.— Ο Ρενέ...

ΜΑΖΕΡΟΥ.— Ναί...Ναί...γιατί δε φαίνεται νάναι τόσο περίφημο στην ύγεια του...

ΓΚΩΣΕΡ, (ξαναγυρίζοντας).— «Αχ καλοί μου ξάδελφοι, είμαι ευχαριστημένος που σας ξαναβρίσκα...

ΜΑΖΕΡΟΥ.— Δε θα μάς εγκαταλείψεις πιά ποτέ... Κοίτα εκεί την εικόνα σου! βρίσκεται σ' αυτό το μέρος από τη στιγμή που έφυγες.

Η κ. ΜΑΖΕΡΟΥ.—Μή νομίζετε όμως ότι είμαστε ευχαριστημένοι που σας ξαναβλέπουμε εξ αίτίας της περιουσίας σας... Έμεις δεν κάνουμε τέτοιους υπολογισμούς.

ΜΑΖΕΡΟΥ.— Είσαι ο ξάδελφος μας Γκωσέρ... αυτό είν' όλο... (Ο Γκωσέρ φαίνεται πολύ συγκινημένος: θέλει κάτι να πει μά δεν μπορεί).

Η κ. ΜΑΖΕΡΟΥ.— Έξάδελφέ μου, είστε πολύ χλωμός... Μή μένετε όρθιοι... Τι έχετε;

ΓΚΩΣΕΡ.— Η συγκίνηση με συντρίβει!...

ΜΑΖΕΡΟΥ.— Γρήγορα... γρήγορα... την πολυθρόνα της κάμαρής μας. (Οι Μαζερου βγαίνουν).

ΓΚΩΣΕΡ, (μόνος).—Φτωχοί άνθρωποι! Πώς να τους πω ότι δεν έχω πιά πεντάρα.

Η κ. ΜΑΖΕΡΟΥ, (με την πολυθρόνα).—Καθίστε, είνε καλά έδω!

ΓΚΩΣΕΡ.—Θά ήθελα να σας ευχαριστήσω, μά δεν ταυμά...

ΜΑΖΕΡΟΥ.—Δεν έχεις να μάς ευχαριστήσεις γιά τίποτε! Είσαι ο ξάδελφος μας Γκωσέρ, αυτό είνε όλο. Κ' έξ άλλου, άργά...

ΜΑΖΕΡΟΥ.—Ετούμο... Καθίστε, έξάδελφέ μου...

Η κ. ΜΑΖΕΡΟΥ.—Θά σου δοθούν χίλιες ευκαιρίες γιά να δείξεις το ενδιαφέρον σου γιά μάς.

ΓΚΩΣΕΡ.—Κι, αν εξαφνα έχω καταστραφεί;

Καθίστε, έδώ είνε καλά...

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΡΟΝΣΑΡ

Ο διάσημος γάλλος ποιητής του 16ου αιώνα Πέτρος Ρονσάρ, γνωστός ιδίως γιά τα έργα του «Σοννέτα», άγάπησε και συνεδέθη έρωτικά με πολλές γυναίκες στη ζωή του. Αλλά καμιά άλλη άγάπη του δεν τον ένέπνευσε τόσο, όσο ή τελευταία του με την Έλένη ντε Σιζέρ, την όποια γνώρισε ο Ρονσάρ όταν ήταν κόρη άκόμη, ενώ ο ποιητής ήταν άρκετά γερασμένος στα χρόνια, αλλά και από καιρό ένδοξος. Διηγοητέ τον είχαν κάνει ιδίως τα έρωτικά του ποιήματα τα όποια διηγγέλλοντο σε όλη τη Γαλλία. Η Έλένη καθήγετο από μία ιταπογαλλική οικογένεια ευγενών, ο πατέρας της ήταν βαρώνος και ένας θείος της, στρατηγός. Είπε άγνωστο πότε γεννήθηκε, φαίνεται όμως ότι θα γεννήθηκε Απρίλιο μήνα, αν κρίνουμε από ένα ποίημα που έγραψε γι' αυτήν ο Ρονσάρ:

Νά ο Άπριλιος μήνας όπου γεννήθηκε το θαύμα,
Πού μας κάνει να βλέπουμε στη γη τό κάλλη του ουρανού.

Τα παιδικά της χρόνια τα πέρασε ή Έλένη στην βόρειο Ιταλία όπου ο θείος της ήκανε άριστο έδω.

Κατά τό 1568 έπληξε στο Παρίσι όπου την προσέλαβε ή Αικατερίνη των Μεδίκων στην αυλή της. Στην αυλή ή Έλένη εύηκε δύο ξάδελφες: της, κόρες του στρατηγού, οι όποιες έγιναν άχώριστες φίλες της. Η γαλλική αυλή την έποχή εκείνη είχε έξαιρετική λαμπρότητα.

Φθάνει να σκεφθώ κανείς ότι ή Αικατερίνη των Μεδίκων είχε διακόσιες κορδές της τιμής, άλλες φρωάτσες και ένδοξες, ίκανές να ράλουν φωτιά σ' όλο τον κόσμο, όπως λέγει ένας χρονογράφος της εποχής εκείνης. Οι διακόσιες αυτές κοπέλλες ήσαν ή δόξα και ή τιμή της αυλής.

Ο Ρονσάρ, ποιητής αδικός, ένθουναζε στο παλάτι, γι' αυτό και δεν άργησε να γνωρίσει και ν' αγαπήσει την Έλένη. Φαίνεται ότι τά μεγαλειότερα θέλησε της Έλένης ήσαν ή μεγαλότητα και ή σύνθεσις της περιούσιου από την έμορφώ της, γιάτί γι' αυτήν ποίησε όλοσιν οι σύγχρονοί της.

Η Έλένη ήτανε μεγαλόνη με γαλανό μάτι, τό όποια άνεδίδαν, όπως και όλη της ή παρθέλα άλλωστε, μία σπανία λεπτότητα γοητείας.

Τι αίσθημα άραγε της ένέπνευσε ο ποιητής, ο γερασμένος πιά στό χρόνια, άλλ' ένδοξος. Αν κρίνουμε άπό τό παρακάτω περίφημο sonnet του Ρονσάρ, όπου γίνεται λόγος γιά την περιήγηση περιόρνου» της Έλένης, φαίνεται ότι κατ' άρχάς ή κοπέλλα έυεине άδιάφορη στον έ-

ΜΑΖΕΡΟΥ.—Θεομπαίχτη!.. έσύ!.. έσύ ν' ή καταστραφής;

ΓΚΩΣΕΡ.— «Αν έχω καταστραφεί όλότελα από μία συμφορά στο χρηματιστήριο, όπως είν' ή άλήθεια;

ΜΑΖΕΡΟΥ.—Μά θα σου μένει κατάκόμη. Δυστυχία εκατομμύρια.

ΓΚΩΣΕΡ.— Μου έκαναν έραγο να γυρίσω πίσω... Με έδιπλα χριστηκαν μερικοί πατριώτες... (Σιωπή).

ΜΑΖΕΡΟΥ, (άγά).— Αυτό... είνε τό τελευταίο χτύπημα... κ' έμεις που κάναμε τόσα σχέδια...

ΓΚΩΣΕΡ.— Τώρα πιά θα με μισήτε!.. Άντίο. (Τραβάει προς την πόρτα).

Η κ. ΜΑΖΕΡΟΥ, (στον άνδρα της).— Ρενέ!

ΜΑΖΕΡΟΥ, (στον Γκωσέρ).— Μείνε!.. Κ' ύστερ' άπό αυτά, είσαι ο ξάδελφός μας Γκωσέρ. Δε μπορούμε να σέ δώξουμε έτσι.

ΓΚΩΣΕΡ.— Άλήθεια! Με συγκορδείς.

ΜΑΙΖΕΡΟΥ.— Δεν φταίς έσύ άν έμεις χτίσαμε πύργους στον άιμο! Κάθου!

ΓΚΩΣΕΡ.— Στην πολυθρόνα; Όχι.

Η κ. ΜΑΖΕΡΟΥ.— Ναί... ναί... στην πολυθρόνα. Και θα φάτε μαζί μας.

ΓΚΩΣΕΡ.— Είστε πολύ καλοί.

ΜΑΖΕΡΟΥ.— Και θα μάς διηγηθείς τις περιπέτειές σου. Έγώ θα σ' πω πως πέρανα στο γραφείο.

ΓΚΩΣΕΡ.— Αχ έσύ είσαι έξυπνος! Δεν πήγες να παίξεις με τά εκατομμύρια... κι' έτσι έχεις τό σπίτι σου... τό μέλλον σου έ- έσφαλισμένο... και μά ύπεροχη γυναίκα...

ΜΑΖΕΡΟΥ, (συγκινημένος).— Άλήθεια... έχω καλή γυναίκα...

ΓΚΩΣΕΡ.— Είσαι εύτυχισμένος.

ΜΑΖΕΡΟΥ.— Βέβαια... δε θα παραποιεθώ ποτέ πιά (Η γυναίκα τον τον κοιτάει με άφοσίωση).

Η κ. ΜΑΖΕΡΟΥ.— Έ, ξέρεις τώρα τι είναι ή εύτυχία;

ΜΑΖΕΡΟΥ.— Ναί... Να βλέπεις άλλους πιο δυστυχισμένους από τον έαυτό σου... Στο τραπέζι!..

Η κ. ΜΑΖΕΡΟΥ.— Ετούμο... Καθίστε, έξάδελφέ μου...

ΓΚΩΣΕΡ, (καταπονημένος).— Θά σας πω πως κέρδινα τό πρώτο μου εκατομμύριο!..

ρωτά τον:

«Όταν θα σ' έχουν πάρει όλες διόλου πιά τά χρόνια, τό βράδυ, καθισμένη κοντά στη φωτιά, καντώντας στο φως του κεφαλιού, θα λές με έκπληξη, τραγουδώντας τους στίχους μου...» Ο Ρονσάρ με ύμολογούσε την έποχή που ήμουν νέα.

Η άσπρητιά σου πού άπ' την κορύση θα μασκομαίται, μόλις άκούει τέτοιο νέο, θα ξυπνά, και θα εύλογά με άδύνατο δολολόγημα, τ' όνομά σου.

Έγώ όμως τότε, μες στη γη, ένα φάντασμα δίχως κόκκαλα, και δ' άναπαύομαι στη σκιά των μύρων. Θάσαι μία γριά, μαζεμένη δίπλα στη φωτιά, πού θα νοσταλγώ τον έρωτά μου και θα μετανοήs γιά την ύπεροχη σου περιόρνηση. Ή χάρου τη ζωή σου, μην περιμένεις την άδριανή μέρα! μάζεψε από σήμερα τά ρόδα της ζωής!

Ός τόσο φαίνεται ότι στο τέλος την συνεκίνησε την Έλένη ή άγάπη του Ρονσάρ. Μία μέρα του Μαΐου πού βρισκόταν στον κήπο των άνακτόρων του Κεραμεικού, ο Ρονσάρ πήγε και κάθισε σιμά της. Έκουβέντιασεν. Και από την ημέρα εκείνη, ο ποιητής έγινε ο άχώριτος σύντροφός της. Έπήγαιναν παντού μαζί. Δεν την άγαπούσε βέβαια με πάθος δυνατό ο Ρονσάρ, όπως είχε αγαπήσει άλλες γυναίκες. Τού άρεσε όμως ή μεγαλότητα και ή χάρη της, και μέσα στον κοσμικό θόρυβο της αυλής, εύρισκε κοντά της μιά άνακούφιση και μιά άνάπαυση.

Και της Έλένης ή ψυχή ποδοσσε τη γαλήνη, γι' αυτό και συχνά έλεγε στον Ρονσάρ ότι έπιθυμούσε ν' άποσυρθώ σε κανένα μοναστήρι.

Όταν άρρωστούσε καμιά φορά ή Έλένη, ο Ρονσάρ, πήγαινε και της κρατούσε συντροφιά στην κάμαρά της, στο παλάτι. Τό ίδιο έκανε και ή Έλένη όταν άρρωστούσε ο Ρονσάρ. Συχνά όταν ή βασίλισσα ταξίδευε ή Έλένη την άκολουθούσε και τότε «κρυβέντιαζε έπιστολογραφικά», όπως έλεγε, με τό φίλο της. Απ' την φίλια τους δεν έλειπαν φροικά οι μικροδωροί και τό κακίωματά. Η Έλένη παραπονιόταν στο Ρονσάρ ότι ήτανε έλαφρός και άπιστος. Και έκείνος πάλιν ζήλευε κάθε φορά που έβλεπε να πέφτουν επάνω της βλέμματα άλλων άνδρων. Γιάτί έξυπνη καθώς ήταν ή Έλένη, μορφωμένη και χαριτωμένη χορεύτρια, την περιτοίχιζαν διαρκώς οι νέοι αδελφοί. Η Έλένη, παρά την συνήθη της μεγαλότητα, έως και γιά να φανή ευχάριστη στους αδελφούς, συχνά εύθυμούσε. Τότε ο Ρονσάρ έφαινόταν ότι δεν αισθανόταν γι' αυτόν καμιά άγάπη, αλλά μόνον εκτίμηση.

Ο άγνός αυτός έρωας έβόσπηζε επτά χρόνια. Μετά τον θάνατο του Καρόλου του γου, του προαίτου του, ο Ρονσάρ εγκατέλειψε

έλιό του πόλη. Εκεί έφύτρε δένδρα προς τιμήν της, και άπέρωσε πηγές στην άραμπήνη του.

Βάρισα, της έγραψε, μία πηγή με τ' όνομά σου, γιά να πίνουν άπ' τό νερό της όσοι δέλουν να γίνουν ποιητά.

Και σ' ένα sonnet του της έλεγε:

Γιά να καλώ άγάμια άπ' την ώρα αυτή περάδα τό λευκό σου όνομα όσο και γιά να ύμνωνα στον ουρανό χαρηνμένο σ' ένα καύσο, φάτεται δέντρα προς τιμήν σου, και δόξα τ' όνομά σου σ' αυτή την έμορφη πηγή, επί- καλο ύμνος έθες σ' όσους καί μωμοντες σπονδές με καμεί.

Βουκόι, τ' όνόμά σας με τό άσπρο σγονόο μαλάι, άς μη βσκοκουν στα μέρη αυτά: έδώ άς φυτρώη τό θύμαρ, έδώ άς φυτρώη ο νάρκισσος, και άς λεγεται πάντα αυτή ή πηγή, πηγή της Έλένης!

Ο κορυφαίος στρατοκόπος τό καλοκαίρι άς μπορεί να έσκουράζεται έδώ πέρα, και τακτοποιός στη χλόη, άς μουρμουρίζει τά τραγονόμια μου, έν- θυμωμένος την Έλένη και μένα.

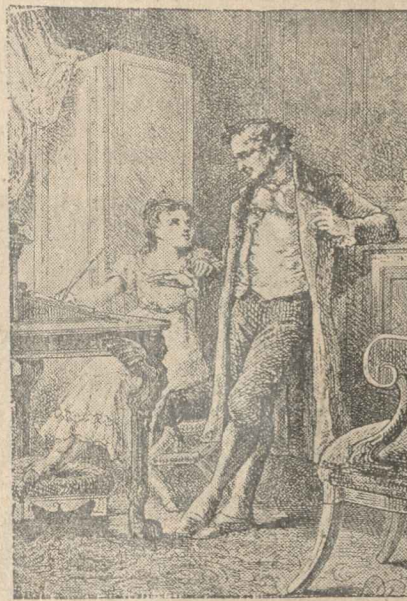
Όποιος πίνει τό νερό της άπόσας νά έρωταθεί, άμέσως ρουφώντας το, νά νομίζει από μία φλόγα, γιατί σ'όν κι' αυτή πού μου καίει τα στήλανα!

Η Έλένη ύστερα από λίγο άκολούθησε την Αικατερίνη των Μεδίκων σ' ένα ταξίδι πού έκανε στα νότια της Γαλλίας. Οι δύο έρασταί έπληκοθύσαν ν' άλληλογραφούν, άς την 17ην Δεκεμβρίου του 1583, ήμερα πού πέθανε ο Ρονσάρ σ' ένα μοναστήρι κοντά στο Τούρ. Η Έλένη δεν έπέζησε πολύ τό φίλο της. Ύστερα από δύο χρόνια πέθανε και εκείνη σ' ένα έπαρχιακό παλάτι της Αικατερίνης των Μεδίκων.

Ο Ιστορικός

Η ΜΙΚΡΟΤΕΡΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Η μικρότερη έφημερίδα του κόσμου τυπώνεται στην Άγγλία, λεγεται, χωρίς πολλές αξιώσεις, ή «Εφημερίδα μας» και τό σχήμα της είνε δώδεκα επί δέκα: αυτό όμως δεν την έμποδίζει να έχη άρχισινάκη και γραμματα έπί της ύλης και να είνε έπιστομο όργανο της Άδελτικής Δέσσης του Κοιμητοφόνου. Βγαίνει μία φορά τό μήνα.

Έβλεπε την Έλένη τακτικά σ' άνάκτορα

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΜΗΤΡΥΙΑ

ΤΟΥ ERNEST DAUDET

Ο Εισαγγελέας είχε τελειώσει το κατηγορητήριό του και ο πρόεδρος έδωκε το λόγο στον συνήγορο της κατηγορουμένης. Κατάλαμπε, μαυρομορμένη η δεσποινίς Ζουλιέτα Λαβαργέν, έριξε γύρω της μια γλυκερά, ήσυχη και περήφανη ματιά, κι έπρόσεξε τι θα πουν.

Σάν είδε τον συνήγορό της να σηκώνεται και να ετοιμάζεται να μιλήσει φέρεσε ένα μαύρο μάλλινο σάλι, έβγαλε το πέλο απ' το πρόσωπό της και σκουμπιμένη έμπροσξ, με τα χέρια σταυρωμένα στα γόνατά της, περίμενε άταραχη κι' αδιάφορη για τους δύο χωροφύλακες που την φυλάγανε και για τις περιέργες ματιές του κόσμου.

— Έχετε τόν λ'ιγο, κύριε! ξαναείπεν ο πρόεδρος στον συνήγορό της.

— Κύριοι ένορχοι, ειπεν αυτός, για να μπορέσω να μάθω καταλεπτώς τα αίτια τοῦ κακοεργήματος που διέπραξε η πελάτης μου, ζήτησα να μου παραδώσει αυτό το υπόμνημα που βλέπετε. Δεν έχω να 'πω τίποτε. Μονάχα θα οās τὸ διαβάσω, κι' αυτό εἶνε καὶ ἡ ἀγόρευσίς μου.

Άρχισε συγχρόνως να διαβάζει:

— Με έφορκισατε, Κύριε συνήγορε, να οās ομολογήσω ὅλη τὴν ἀλήθεια, έγγραφα λοιπόν για οās ἔδω πώς συνέβη τὸ κακοεργημά μου, όπως τὸ λέγει ὁ νόμος, ἐνῶ ἐγὼ τὸ θεωρῶ ἔργον δικαιοσύνης καὶ νόμιμη ὑπεράσπιση!

Τις ἐξηγήσεις που θα οās δώσω τις ἀγνέθηκα στον ἀνακριτὴ όταν τὸν είδα νὰ πλανᾶται σὲ δροσέσις χωρίς καμιά βία. Δεν είπα τίποτε, γιατί τότε ζούσε ἀκόμα ὁ πατέρας μου καὶ ἔπρεπε για ἐκείνον νὰ σιωπῇσω. Τώρα όμως εἶνε πεθαμένος. Εἶχα τὴν δυστυχία νὰ τὸν χάσω όταν ἡ ἀνάκρισις ἐτελείωσε. Ἀπέθανεν ἀπὸ λύπη καὶ ἀπελπισία, βλέποντας νὰ παραλείπονται τὴν κόρη του σὲ κακοεργητικό. Σήμερα δὲν ὑπάρχουν πλεὶς οἱ λόγοι που μ' ἀνάγκασαν τότε νὰ σιωπῇσω καὶ θὰ τὰ εἰπῶ ὅλα:

Εἶμαι εἴκοσι χρονῶν, Κύριε, γεννήθηκα σὲ Παρίσι, σὲ σπῆτι μας στην ὁδὸν Σαντίε, που ἦταν καὶ τὰ κατοικήματα τοῦ πατέρα μου, ὁ ὁποῖος ἦταν πολὺ γνωστός σὲν ἐμπορικὸ κόσμο. Ἡ μητέρα μου ἀπέθανε λίγους μῆνας ὑστερὰ ἀπ' τὴν γέννησίς μου.

Ἡμουν δεκαεφτά χρονῶν ὅταν ἡ ἀπροσδόκητη ἀφώσπιση τοῦ πατέρα μου νὰ γαπαπνευτῇ, ἀναστῆσε κυριολεκτικῶς τὴν ζωὴ μου! Εἶχα δὲ τὴν μητέρα μου πρῶτη φορά σὲν θέατρο, ἕνα βράδυ, μέσα σὲν θεατρῷ μας.

Ο πατέρας μου με εἶχε προετοποήσει γι' αὐτό. Εἶνε, μου εἶπε, μὴ χῆς τίς γυναικα τριάντα χρονῶν, χῆρα χωρίς παιδιὰ.

Ἦταν πραγματικῶς μὴ γυναικα με ἀγαλματώδες κορμί, με μαύρα μάτια καὶ μαλλιά, ἀπὸ κείνες που δὲν μένουν ἀπαράτητες πουθενά. Μ' ὅλα ταῦτα ἔμεινα οὔτε ἡ ἐμορφιά της μὴ ἄρεσε, οὔτε οἱ τρόποι της. Τὴν μπορούσα όμως νὰ χάσω; Ἀν οἱ γονεῖς ἤξεραν τὸ κακὸ που κάνουν συχνὰ σὲν παιδιὰ τους ξεναπαντενόμενοι, θὰ προσέχανε πολὺ προτοῦ δώσουν σὲ μὴ ἀγνωστὴν γυναίκα τὴν ἀδεια θεοῦ τῆς πεθαμένης συζύγου των...

Εν τούτοις ὁ πατέρας μου ξεναπαντενέθηκε καὶ οἱ φόβοι μου ἐπραγματοποιήθηκαν. Ὑστερὰ ἀπὸ ἔξη μῆνες εἶχα μὴ ἀ-σπονήν ἔχθρα σὲν σπῆτι μου! Στὴν ἀρχὴ μαλώναμε με τὴν μητέρα μου για τὸ τίποτα. Ἀργότερὰ δὲν ὑπόφερε ἡ μὴ τὴν ἄλληλ! Ἡ μητέρα μου κατέκρινε τὸ γούστα μου, περιέ-παζε τὸ αἰσθηματά μου καὶ τὴς τσαλῆτε, μου. Ο πατέρας μου λυπότανε για ὅλα αὐτὰ καὶ προσπαθοῦσε νὰ μὴς συμφιλῇ. Βλέποντας όμως τὸ ἀδύνατον ἔλειπε πῶς μὴς συμφιλῇ. Σὲν μπορούσε νὰ γιαιρέθῃ αὐτὴ τὴ θλίβεθῃ κατάτασις.

Ὑστερὰ ἀπ' τὸ γάμο τοῦ πατέρα μου, ὁ ταμίας τὸν πιρτεθῆν καὶ τὴν θεοῖ του τὴν πῆρε κάποιος Ζιλμπέρτ Μπεράν, ἕνας νέος, βαρυστοχὸς τὸν πρῶτον ἀντιδρῶ τῆς μητροπῆς μου καὶ προστα-τευμένος της! Σάν ἀνέλαβε τὴν θεοῖ του αὐτὴ ἤρθε σὲν σπῆτι νὰ μὴς εὐχαριστήσῃ καὶ ἡ μητέρα μου μὴς τὸν σὺσπνε. Μοῦ-χανε κακὴ ἐντύπωσι τὸ γλυκανάλατο πρόσωπό του καὶ τὸ με-γάλο λούσο τὸν που δὲν συμβιβάζόταν με τὸν μοῖθό του. Γι' αὐτὸ με ἄφησε ψυχρά. Πρὸ πάντων με πείραζε ἡ οἰκείτης καὶ ἡ ἐλπίδα μου τὴν ἴσταν μιλῶσας σὲν μητέρα μου!

Σκεφθῆκα νὰ μεταδώσω τὴς ἐντυπώσεις μου αὐτὴς σὲν πα-τέρα μου, μὴ σὴάππω, γιατί ἔβλεπα πῶς τὸν διεθύνει πειθὴ ἡ μητέρα μου. Ἐντὸς ὀλίγου ὁ ταμίας Ζιλμπέρτ ἔγινε οἰκείος, ομοσφάπεις, ὁ ἐμπιστος τῆς μητροπῆς μου. κατέκρινε χάρῃς ὁ αὐτὴν τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ πατέρα μου, ὁ ὁποῖος τὸν εἶδε πειθὴ καὶ μερίδιο ἀπ' τὰ κέρδη τοῦ καταστήματος, ἀφίνοντας τὸν νὰ διαχειρίζεται τὰ χρήματα τοῦ ταμείου. Ἐνας σενὸς συγγενῆς μας δὲν ἔαχε τέτοια τόχη!

Ἐξάφνι εἰμαθα πῶς ὁ κόσμος τὸν θεωροῦσε τὸν κίρνον αὐτὸν σάν τὸν μέλλοντα σὺζυγό μου καὶ πῶς ὁ πατέρας μου, σάν τὸν ρωτοῦσανε σχετικῶς, δὲν τὸν ἠρεῖτο. Μολαταῦτα ἂν καὶ ἔθῳμωσα τρομερὰ, ἀπέφυγα νὰ προκαλέσω ἐξηγήσεις. Ο Ζιλμπέρτ δὲν μ' ἄρεσε ἂν καὶ φερότανε μαζί μου με εὐγένεια καὶ εἰδεχνε διαγωγὴν ἀμεμπτη.

Περάσανε τρία χρόνια ἀφῶς ὁ νέος αὐτὸς εἶχε μὴ σὲν σπῆτι μας. Ἐνα βράδυ, πέρσοι, βρισκόμεθα σὲν ἔξοχῃ, ὁ πατέρας μου, ἡ μητέρα μου, καὶ πεντέξη προσκαλεσμένοι, μεταξὺ των δούσαν φυσικὰ φιγυροῦν καὶ ὁ Ζιλμπέρτ Μπεράν. Ὑστερὰ ἀπ' τὸ δειπνο βγήκαμε σὲν πάρκο για νὰ πάρουμε λίγο φρέσκο ἀέρα. Πῶς ἀπ' τὸ ἔξοχικό αὐτὸ σπῆτι, κάτω ἀπ' τὴν ταράτσα, ἦταν ἕνας πῆγος, που καθόμουννα πάντοτε, μονάχη. Καθισμένη σὲν μέσῳ αὐτοῦ μὴ νύχτα ἀκούσα ὁμιλῆς ἀπὸ πᾶν ἀπ' τὸ κεφάλι μου, σὲν ταράτσα... Κατάλαβα πῶς μιλῶσαν ἡ μητέρα μου καὶ ὁ Μπεράν. Ἡ φωνὴ τους ἦταν τόσο ζωηρὴ καὶ θυμώδης που αἰσθάνθηκα πῶς καὶ τρομερὸ θὰ μὴ ἀπεκλύπτετο.

Παρ' ὅλα ταῦτα φοβήθηκα σὲν ἀρχὴ καὶ θέλησα νὰ φύγω. Θὰ μ' ἔβλεπαν όμως... Ἐξ ἄλλου ἡ περιε-ργεί μου με κάρφωσε σὲν θεοῖ μου.

Τὸ δὲν ἀκούσα τότε ἦταν φοβερὸ. Ἡ μητέρα μου καὶ ὁ Μπεράν φιλο-νεικοῦσαν. Κι' ἀπ' τὴν φιλονεικία τους αὐτὴ ἀνεκλύθη φυσικὴ πρῶ-μα. Ἡ μητέρα μου καὶ ὁ Μπεράν ἀπατοῦσαν τὸν πατέρα μου. Ο Μπε-ράν ἦταν ἐραστής τῆς ἀδελφῆς τῆς μητέρας μου! Ο Μπεράν ἔκλεβε τὴν ὑποδείξει της τὸν πατέρα μου! Κατὰ τὴν φιλονεικία αὐτὴ ὁ Μπεράν τῆς μιλῶσε για τὴς κλειψῆς του καὶ τὰ ἐλλείμματα τοῦ ταμείου καὶ ἀπα-τοῦσε ἀπὸ αὐτὴν νὰ τὸν βοηθῇ νὰ σκεπᾶσῃ τὰ ἐλλείμματα του. Ἐκείνη τὸν ἔκανε ἀποσπῆς ἀποσπῆς, καταθρονωμένη καὶ συλλογιζότανε με-τὴ μέσον θὰ τὸν γλυτώσῃ ἀπ' τὸ κῆ-τεργο!... Ἐξάφνι ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς τῆς εἶπε:

— Ὑπάρχει ἕνα μέσον... ἄρκει νὰ θελήσῃς...

— Ποιὸ; ῥώτισε ἐκείνη.

— Ο γάμος μου με τὴν Ζουλιέτα!

— Καὶ τολμᾷς, ἀδελφὲ, νὰ σκεπθῇς τέτοιο πράγμα; Ἐχεις τὸ θάρρος;

— Ἐχω καὶ παραξῆς κορδαγν, φθάνει νὰ γλυτώσω ἀπ' τὸ κῆτε-ργα... Με τὴν προίκα τῆς Ζουλι-έτας θὰ ἐπιστρέψω δύο χρήματα ἑ-χω τραβήξει. Ὑστερὰ, ἔφ' ὅσον

θα εἶμαι παντρεμένος με αὐτὴν, δὲν θὰξ νὰ φοβηθῶ τί-ποτα. Δὲν πιστεύω νᾶναι ὁ Λαβαργέν τόσο ἄγριος καὶ τόσο κα-κὸς ὥστε νὰ στείλῃ τὸ γαμπρό του σὲν κῆτεργο!

Ἐκείνη ἀκούοντας τὰ λόγια αὐτὰ ἔκλαιγε. Δὲν ἐννοοῦσε νὰ διακοπῇ ἡ ἐρωτικὴ τους σχέση; Ἐκείνη τὴν ἐδῶπνε καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὴν ἡσυχάσῃ, παριστάνοντας τὴν κατὸν ζωὴ τους, πλεόν ἐντρυφήνι τους δύο! Ἐγὼ θάμουννα ἀπλῶς τὸ θῆματος!

Ἡ φωνὴ σὲν λιγὰν πᾶφανε καὶ δὲν ἀκούγα παρὰ πῆσθῃ-ματα καὶ κρυφομύληματα!... Ἐμαθα όμως ὅσα μου χρειαζόν-τανε κι' εἶμην ἁλισμένη καὶ ἀπολιθωμένη...

Ὅχι μὲρος ὑστερὰ ἀπ' αὐτὴ τὴν τρομερὰ ἀποκλύψι, ὅταν ὁ δυστυχισμένος πατέρας μου σκλάβος τὸν δελφινῶν τῆς μη-τροπῆς μου, τὸν πῆρε νὰ με βῆσῃ σκεδὸν νὰ παντρεθῇ με τὸν κακοεργὸν ταμῖαν του, που δὲν μπορούσε νὰ τὸν προσδώσῃ με-ροσμένη τῆς τρομερῆς συνέπειας, ὅταν ὁ ἴδιος Ζιλμπέρτ φερό-μενος ἀναλῶντα μου ἔξερρα τὸν διακαθ' ἑωρῆά του! καὶ ἡ ἴδια ἡ μητέρα μου προσπαθοῦσε νὰ μὴς τὸν ἐπιβλήν, σπῆν-τας παιδιὰ ἀποτρόπαια σὲν τὴν τὴν μου, ἔγινε ἔξωφρενὸν καὶ κατέφυγα σὲν μόνο μέσον που ἔπρεπε για νὰ σώσω τὴν τιμὴ μου. Σὲν περιστορο που βρέθηκε σὲν χέρι μου!...

Εὐκοῦωσα τὴν μητέρα μου, μὴ ἡ πράξις μου δὲν ἦταν προ-μελετημένη! Μοῦ τὸ ὑπνύρευσεν αὐτὸ ἡ ἀνάγκη τῆς σωτηρίας μου καὶ τῆς τιμῆς μου! Γι' αὐτὸ δὲν λυπάμαι, οὔτε μετανοῶ!... Ἡ Ζουλιέτα Λαβαργέν ἀθώωθηκε.

Ernest Daudet

Μοῦ ἔκανε κακὴ ἐντύπωσι καὶ με ἄφησε ψυχρά

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ένα παράδειγμα ἀφιλοκερδείας.

Ο γιατρός Ροῦ, που διεθύνει σήμερα σὲν Παρίσι τὸ Ἰνστι-τούτον Παστέρ καὶ θεωρεῖται ὡς ἕνας ἀντάξιος διάδοχος τοῦ μεγάλου Παστέρ, εἶνε τόσο ἀφιλοκερδῆς, ὥστε ὅχι μόνον δὲν ἔχειται ποτὲ καμμιὰ πληρωμὴ ἀπὸ τοὺς ἀσθενεῖς του, ἀλλὰ καὶ σὲν τὸν ἐλάχιστο μοῖθό τὸν ὁποῖον παίρνει ἀπὸ τὸ Ἰνστιτού-το, τὸν διαδίδει ὅλο καθε χρόνο για ἀγορὰ ἐπιστημονικῶν ἐρ-γασίων.

Δὲν θέλει δὲ οὔτε καν ν' ἀκούσῃ νὰ τοῦ ὀμιλῇν για χῆ-μας.

Διηγούνται μάλιστα, πῶς τελευταῖα ἕνας ἀπὸ τοὺς βοηθούς του, τὸν ἀνήγγειλε ἕνα πρῶτὸ πῶς ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ για τὴν Ἀμερική.

— Μαὶ καὶ πῶς αὐτό; ῥώτισε ὁ σοφὸς καθηγητής... Τὴ θὰ πῆς νὰ κλέμεις ἐκεῖ;

Ο βοηθὸς τὸν ἀρεῖσι τότε νὰ τοῦ κἀνῃ λόγο περὶ καλύτερας ζωῆς, ἀνέσεως, περιουσίας κ.τ.λ. Ο γιατρός Ροῦ ἔγινε κατα-κλικινὸς ἀπὸ τὸ θῆμα τοῦ:

— Τι; Πῶς; Για χῆματα; Ὅστε φεύγετε ἀπ' ἐδῶ για νὰ ἀρῶσῃτε χῆματα;... Ἀποχῶ!

— Μα γιατὶ, πατέρι; ἐτάλμυσε νὰ τὸν ρωτήσῃ ὁ βοηθὸς του.. Ἄν πρῆπει νὰ φροντίζουμε κι' ἐμεῖς περὶ τῆς καλύτερεσεως τῆς ζωῆς μας;...

— Ὅχι! Ἡστέ! ἀπάντησε ὁ σοφὸς ἐπιστήμων. Τὸ χῆμα καὶ ἡ ἀνείσις εἶνε ἐχθρὸς τῆς ἐπιστήμης.

Ἡ χωρική καὶ ὁ παπάς

Σὲ κάποια χωρική που ἐπρόκειτο νὰ παντρεθῇ σὲ λίγες ἡμέ-ρες, ὁ παπὰς τοῦ χωριοῦ, τῆς ἔλεγε διάφορες συμβουλές σχε-τικῆς με τὸ γάμο της:

— Κόρη μου, ἡ γυναίκα πρῆπει ν' ἀκολουθεῖ παντοῦ τὸν ἄνδρα της.

— Αὐτό, παπὰ μου, νὰ με συχωρᾷς.. ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάνω, ἀπάντησεν ἡ χωρική.

— Γιατὶ; ῥώτισε ὁ παπὰς.

— Γιατὶ, ὁ ἄνδρας μου εἶνε... ἀεροπόρος!

Στὸ Φρενοκομείο

Ένας ἐπισκέπτης πρὸς τὸν διεθυντήν:

— Λένε πῶς καμμιὰ φορὰ συμβαίνει νὰ κλείνουν ἐδῶ μέσα καὶ μερικὸς ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι δὲν εἶνε τρελλοί...

— Ναί! ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία γιατί μετὰ μὴ ἑβδομάδα τρελλοῦνται κι' αὐτοὶ!...

Τὸ γεῦμα τοῦ Συνταγματάρχου

Ένας συνταγματάρχης, προβιβασθεὶς σὲ ὑποστράτηγο, πα-ρέθεσε σὲ ὅλο τὸ σὺνταγμα τοῦ μεγαλοπρεπῆς γεῦμα.

Πρὶν ἀρχίσουν νὰ τρῶνε ὁ συνταγματάρχης σκεπῆθηκε καὶ εἶπε σὲν τοὺς στρατιώτες του:

— Ἐμπρὸς παιδιὰ, ἐπιτεθεῖτε κατὰ τοῦ γεῦματος αὐτοῦ, ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ ἔχθρου...

Σὰ ἐπιδόρπια τὰ μάτια τοῦ συνταγματάρχου πέφτον ἐπάνω σ' ἕνα ὑαζωματικὸ ὁποῖος βράζε κατὰ μέρος μερικὲς μπου-κάδες κρασί:

— Τὴ κάνει ἐκεῖ ἐσὺ; τὸν ἐρωτᾷ γερμᾶτος θυμὸ ὁ συν-ταγματάρχης.

— Ὑπακούω σὲς διαταγῆς σας, στρατηγέ μου!

— Πῶς;

— Μάλιστα. Δὲν μὴς εἶπατε νὰ ἐπιτεθῶμε σὲν γεῦμα ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ τοῦ ἐχθροῦ;... Αἶ.. λοιπόν! σὲν πόλεμο ὅ-σους ἐχθροὺς δὲν σκοτώνουμε, τοὺς αἰμαλωτίζουμε!

Ο συνταγματάρχης ἐγέλασε με τὴν καρδιά του.

Τὸ τάβλι τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'

Κάποτε ὁ Λουδοβίκος XIV ἔπαιζε τάβλι με ἕναν ἀπὸ τοὺς εἰπατριᾶς, γύρω τους δὲ οἱ διάφοροι ἀδελφοὶ παρακολουθοῦσαν με προσοχή τὸ παιχνίδι.

Κάποιον παῖξιμο τοῦ Βασιλέως θεωρήθηκε λανθασμένο καὶ ὁ συμπαίκτης ἐξέπνευσε νὰ τὸ ἀνακαλέσῃ ὁ Μεγαλειότατος.

— Τὸ παῖξιμο εἶνε διφορούμενο, εἶπε ὁ Βασιλεὺς, ὅχι όμως καὶ λανθασμένο.

Οι ἀδελφοὶ σιωποῦσαν φοβούμενοι μήπως δυσσεβεθῶσαν τὸν βασιλέα ἂν πῶν τὴν ἀλήθεια ποῖσαν εἰς βάρος του. Τότε ὁ βα-σιλεὺς ἐγύρισε πρὸς τὸν δοῦκα Γκραμμὸν που στεκόταν παρῆ-κει χωρίς νὰ ἐμπερῇ σὲν διαφορά τῶν παικτῶν.

— Γκραμμὸν, κρίνε μου ἐσὺ! τὸν εἶπε.

— Μεγαλειότατε, ἔχασατε, ἀπάντησε ὁ δοῦξ.

— Πῶς λὲς δὲν ἔχασα ἀφῶς δὲν γινώριζεις καν τὴν δια-φορά μας;

— Εἶνε περὶ τὸν, ἀπάντησε ὁ Γκραμμὸν δειχνοντας τοὺς αἰ-λικούς. Ἀν τὸ πρᾶγμα ἦταν πρᾶγμα διφορούμενον ὡς εἶ-πατε οἱ κύριοι αὐτοὶ δὲν θὰ σιωποῦσαν ἀλλὰ θὰ ἐρώναζαν εἰς ἐμεῖς.

— Πολὺ ὀρθά, εἶπε ὁ βασιλεὺς. Καὶ ἐπλήρωσε.

ΤΑ ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

ΟΙ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ ΤΩΝ ΛΥΚΩΝ

Οἱ λύκοι καὶ τὸ φεγγάρι. — Πῶς ξεμπερδεύουν τ' ἄλογα. Πῶς διαισθάνονται τὸν κίνδυνο. Ἡ πικρὴς τῶν. Ἡ αἰμοβο-ρία καὶ αἰμοψοσία των. Ἀδελφοὶ καὶ τσοπάνηδες. Τὰ λυ-κέπουλα. Τ' ἀρνίσια μυαλά...

Πολύ-πολύ παράξενες συνήθειες ἔχουν οἱ λύκοι...

Όταν τὸ γιομάτο φεγγάρι χύνει τὸ ἀναλυτὸ ἀσῆμα του, ἐπηρ-άζονται καὶ αὐτοί, ὡς καὶ οἱ ἄνθρωποι, ἀπὸ τὸ φῶς του, μα-ζεύονται σὲ μὴ λᾶκα καὶ σὺρλιάζουν ἀπείσια ὅλοι μαζί, σάν νὰ μῆλχαν ὅλα τὰ δαιμόνια τῆς κολάσεως μέσα των!

Ἐξ ἄλλου εἶνε περίεργος ὁ τρόπος που μεταχειρίζονται οἱ λύκοι για νὰ ξεμπερδεύουν τὰ μεγάλα ζῶα, προπᾶντων τὰ ἄλογα, τὰ ὁποῖα σ' ἀνοιχτὴ πάλῃ θὰ μπορούσαν νὰ τοὺς ξεκαίνουν με τίς κλωτσιές.

Γινώριζουν οἱ λύκοι σὲν τὸ ἄλογο ἔχει μεγάλῃ περιέργεια. Σα-πλάνουνται λοιπόν σὲν πέρασμά του καὶ προσποιούνται τὸ νεκρό.

Όταν τὸ ἄλογο σπᾶσει καὶ χαμηλώσῃ τὴ μοῦρη του νὰ τοὺς μυρσῇ, τὸ ἀρπάζουν ἄξαφνα ἀπὸ τὴ μοῦρη καὶ ἐτσι, καθώς εἶνε τρομαγμένο τὸ καβαλῆκουν σὲν ὀβρῶ, τοῦ ἀνοίγουν ἀφε-ορθε τίς φλέβες τοῦ λαιμοῦ καὶ τοῦ ρουφᾶνε ἀπλῆστα τὸ αἷμα!...

Τὴν ἱκανότητα που ἔχουν οἱ λύκοι νὰ διαισθάνονται τοὺς κιν-δύνους εἶνε καταπληκτική.

Οἱ λύκοι τοῦ Βορρά, κατὰ τὸν δόκτορα Raie, ὅταν πρόκειται νὰ περάσουν παγωμένο ποτάμι καταλαβαίνουν τὰ μέρη ὅπου ὁ πάγος δὲν εἶνε ἀρκετὰ στερεὸς καὶ ἀραιώνονται για νὰ μὴ σπᾶσῃ ὁ πάγος. Ἐτσι περνοῦν ἕνας ἕνας χωρίς κίνδυνο.

Τὴν ἱδιοφυῖα αὐτὴ ἔχουν κληρονομήσει καὶ οἱ λυκόσκυλοι των Ἑσθίωνων, οἱ ὁποῖοι χρησιμοποιοῦνται νὰ σῶσαν ἔκλυθρα ἀπάνω σὲν πάγο.

Ἐτσι οἱ Ἑσθιῶν καὶ χάρῃς σὲν ἐστι-κτο των σκύλων των ἀποφεύγουν με-γάλους κινδύνους.

Όταν πρόκειται ὁ λύκος νὰ γλυ-στρήσῃ σὲ καμμιὰ στήν, διαλέγει πάν-τα με σοφὸ ὑπολογισμό τὸ σημεῖο ἀπὸ τοῦ ὁποῖο θὰ μῆν ὥστε νάχῃ πάντοτε κόντρα τὸν ἀνεμο καὶ τοῦτο για νὰ παρασύρῃ ὁ ἀέρας μακριὰ τὴν ὀσμή που βγάζουν τὰ χῶτα του καὶ τὸ το-μάρι του καὶ νὰ μὴ τὸν πῆγουν μυρο-διά οἱ σκύλοι.

Όταν ὁ λύκος βρεθῇ ἀνάμεσα σὲν κοπάδι, κόβει καὶ ῥίχνει κάτω ὅσα μπορεῖσι πρόβατα. Τὸ κάνει δὲ αὐτὸ ἀπλῶς ἀπὸ αἰμο-βόρο εὐχαρίστηση για νὰ χῆσῃ αἷμα!

Τέλος ὅταν φύγῃ μόνον ἕνα πρόβατο πέρνει μαζί του ἀπὸ τὰ πολλὰ πουχὴ πνίξει...

Εἶνε ἀξιοθαύμαστη ἡ κονηρία, που μεταχειρίζονται οἱ λύκοι σὲν περιφέρεια, που ἔχουν τὴν φολῆ τους καὶ ἀνατρέφουν τὰ μικρὰ τους.

Ποτὲ δὲν περᾶζουν τὰ πρόβατα τῆς περιφέρειας αὐτῆς. Καὶ πάντοτε παγαίνουν πολὺ μικρὰ καὶ ζητοῦν τὴν ἰδίαν τους.

Γιατὶ ἔχουν πολὺ καλά, ὅτι ἀν οἰκοῦν σὲς σῆνες ἔχει γύρω, θάφρεσαν σὲ ἀναστάσι τους τσοπαναρέους, καὶ θὰ τοὺς ἀναγί-σουν νὰ βροῦν παγαμὰ καὶ νὰ τοὺς καταδιώκουν.

ΣΕΡΒΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΟΤΡΕΛΛΟΣ

ΤΟΥ ΝΤΖΟΥΡΑ ΓΙΑΚΩΤΣ

Ο Πέταρ Γιοβίτς ήταν ένας παλληκαρής δημοσιογράφος. Δεν λογάριζε κανένα. Ούτε υπουργούς, ούτε βουλευτές, ούτε τον περιφημο ακόμα Βλάδαν Γεώργιεβιτς, τον Έλληνοκοινοτήτορον (Ελληνόβλαχο) που καβαλλίκευε τόσα χρόνια το Κράτος μας ως Πρωθυπουργός. Αν και του έκανε μια μεγάλη πολεμική με τα όπλα του, τότε μαεστρία είχε, που δεν ξγνώρισε ποτέ τη φυλακή.

Επειτα όμως από τη μάχη της Σλιβνίτσας (Σερβοβουλγαρικός πόλεμος) ο Γιοβίτς τὰ έβαλε με το βασιλέα το Μιλάνο. Σαν καλός δε δημοσιογράφος που ήταν, είξευρε ότι το μόνο που σκοτώνει ήταν η ειρήνη.

Ακόμη ο Γιοβίτς είξευρε και το εξής:

Ότι άλλο είναι ένας ιδιώτης ή πολιτευτής κι' άλλο ένας βασιλιάς.

Γιὰ να χτυπήσει το πρόσωπο του βασιλέως πρέπει να λάβει κανείς προκαταβολικά τα μέτρα του και να προετοιμάσει και το έδαφος.

Έτσι συνέβη τότε το εξής πρωτόκουστο, στα χρονικά της δημοσιογραφίας:

Η «Ανέβρινκ», η εφημερίδα που διηύθυνε ο Πέταρ Γιοβίτς, άρχισε να δημοσιεύει άρθρα, εναντίον αυτού του... Πέταρ Γιοβίτς. Στην άρχή ο κόσμος νόμιζε ότι ο Πέταρ Γιοβίτς, έπαισε να εγγράφεται εκεί. Αλλά όλοι τον βλέπαν να πηγαίνει τακτικά και να εγγράφεται στις «Ανέβρινκ» τα γραφεία.

Μερικοί θέλποαν να πουν, ότι ο ίδιος γράφει τα άρθρα εκείνα, κατά του έαυτού του. Αλλά τα άρθρα εκείνα είχαν τόση δριμύτητα κατά του Πέταρ Γιοβίτς, που κανείς ποτέ δεν θέλποε να το πιστέψει.

Το μυστήριο αυτό άπασχολούσε την κοινή γνώμη του Βελιγραδίου.

Ένας συντάκτης της «Πολιτικής» για να ανακαλύψει τι συμβαίνει πήγε στην «Ανέβρινκ» να πάρη συνέντευξη με τον Πέταρ.

Θα κάμω μίνουον εναντίον εκείνου που γράφει τα άρθρα αυτά εναντίον μου. Αυτή την εξήγηση μπορείτε να δώσετε στον άναγνώστη σας, ειπεν ο Πέταρ.

Και ποιος είναι αυτός, επί τέλους, που τὰ γράφει; Σας άπόσχομαι ότι η «Πολιτική» θα σας ενισχύει. Η κοινή γνώμη είναι με το μέρος σας, του είπε.

Είς την εξήγηση σας, θ' άπαντήσω μόνον το δικαστήριο, άπάντησεν ο Πέταρ.

Δεν θέλετε να πείτε τ' όνομά του; Σας είπα ότι το ζήτημα αυτό είναι της άρμόδιότητος του δικαστηρίου.

Ο συντάκτης έφργε δυσαρεσμένος και έγραψε ένα μεγάλο άρθρο στην «Πολιτική» ότι κάποιος που θέλει να πάρη τη θέση του Πέταρ στην εφημερίδα του, του έσπασε τον πόλεμο αυτό. Έπρόσθετε δε ότι ο Πέταρ ήταν μια δύναμις για τη «Ανέβρινκ» και η άποχώρησή του από εκεί θα έβλαπτε το φύλλο. Φαίνεται όμως, έλεγε, ότι και ο Πέταρ Γιοβίτς, έχει τους φίλους του εκεί και έτσι μένει ακόμα κρατημένος με τα δόντια. Έπρόσθετε δε ότι η υπόθεσις αυτή θα λυθί άπο το δικαστήριο, άπο τη φρόνηση του όποιου, περιμένει ικανοποίησι ο προσβλήτης, άπο τη φρόνηση του όποιου, περιμένει το άρθρο αυτό έκαμε καταπληκτική εντύπωση. Ο κόσμος άρχισε να διαμαρτύρεται και να επιτίθεται κατά της δικαιοσύνης, που άφινε την τιμή ενός ανθρώπου να διασύρεται έτσι. Και τί άνθρωποι! Δημοσιογράφοι, που όλη η ζωή του ήταν γεμάτη άπο άνθρωπιστικές πράξεις και πατριωτικές. Ως που μια ημέρα διεδόθη ότι ο Πέταρ Γιοβίτς υπέβαλε μίνουον «επί εξυβρίσει» κατά του... έαυτού του!

Την είδησι αυτή οι εφημερίδες την συνώδευσαν και με ένα άρθρο που έλεγαν ότι ο Πέταρ άρχισε να δίνει σημεία άνισοροπίας και ότι πρέπει να κλειστί άπο κινένα άσολον.

Η έκδοχή αυτή της άνισοροπίας έκαμε όλους να το πιστέψουν.

Εν τώ μεταξύ ο άνακριτής του πρώτου τμήματος Βελιγραδίου, έκάλει τον Γιοβίτς στο τηλεφώνον για να τον εξετάσει. Άρχισε να του διαβάει:

«Μίνουονς του Πέταρ Γιοβίτς κατά του Πέταρ Γιοβίτς» κλπ. Απλάδι, του είπε, οεις και ο αντίπαλός σας έχετε το ίδιο όνομα, το ίδιο επώνυμον, το ίδιο επάγγελμα, το ίδιο όνομα πατρός και μητρός και επιτέλους και την ίδια κατοικία; Μήπως, άραγε, έχετε και την ίδια ηλικία;

— Ναί, κύριε άνακριτά, τεσσαράκοντα ιεσσάρων ετών.

— Σας ζητώ συγγνώμην, αλλά κατά τις πληροφορίες της άστυνομίας, μέσα στο Βελιγράδι δεν υπάρχει παρά ένα μόνον άτομο, που να έχη το όνοματεπώνυμο και τα χαρακτηριστικά του Πέταρ Γιοβίτς και αυτό το άτομο είστε οεις. Τότε τι να κάνουμε για να συλλάβουμε τον μινουόμενον;

— Να συλλάβετε εκείνον εις τον όποιον ταυρίζουν αυτά τα χαρακτηριστικά.

— Απλάδι έσας. Φίλε μου, κατά το νόμο κανείς δεν δύνανται να μινούσι τον έαυτό του. Έκτός όμως αυτού, επειδή το παρελθόν σας είναι λευκό, επειδή έχετε προσφέρει άπαισιες εις τον τόπο, άποφασίσαμε με τον κ. Εισαγγελέα να διαγράψουμε άπο το βιβλίο μας τη μίνουσι σας και να σκεπασουμε το όσείο σας, για το όποιο μπορούσατε να καταδικαστείτε.

— Σας παρακαλώ, κύριε Άνακριτά, να κάμετε το καθήκον σας.

— Και ενώ πάλι, Γκοσποδίν Πέταρ Γιοβίτς, ος παρακαλώ να παύσετε να εκθέτετε την σοβαρότητα του δικαστηρίου με τ' άσέπια σας.

Ο τηλεφωνικός διάλογος αυτός μεταξύ Γιοβίτς και άνακριτού, άγνωστον πώς διεδόθη και ημερές δόκλινες η εφημερίδες τον σχολίασαν. Άλλοι έλεγαν ότι ο Γιοβίτς τερελλάθηκε και άλλοι ότι τὸ κάνει για ρεκαλάμ. Ο Εισαγγελέας άναγκάστηκε να κάμη άνακοινώσεις στις εφημερίδες:

«Ο Πέταρ Γιοβίτς έχει προσφέρει, έκαμν, πολλές άχρησιμες στην πατρίδα της χώρας, όταν συμμετείχε σφοδρά εις τις φυλακάς διανομόμενος και λογίους της άναμνήσεως του Γιοβίτς. Όταν όστι κάποιος έχει μια κοινωνία προστριβή άπο την Δικαιοσύνην, τότε τί θα μείνι στον τόπο; Η Δικαιοσύνη της Σερβίας δεν είναι μοχθηρή, ούτε μικρά, ούτε μικρόνους για να ζητή ταπεινώσει κοινούς, η Δικαιοσύνη της Σερβίας έχει πατριωτικήν και άνθρωπιστικήν ποσότητα και εις Δικαιοσύνην όστις και όστι Δικαιοσύνην τούτων. Με τας ύψαις μέλλεται αυτός συνάφονος και ή Α. Ε. ο κ. Πρωθυπουργός και ο Γιοβίτς δε μίνι εντέλως άκαταδικώσιτος και άν άνομη καταγγείλει το διά βαρύτερον ποινικόν παράταγμα».

Υστερα άπ' το άνακοινώθεν αυτό του Εισαγγελέως έπαισε η φασαρία του τόπου, όταν νέο πραξικόπημα του Γιοβίτς, έφερε νέα ταραχή. Ε δημοσίευσε στη «Ανέβρινκ» σφοδρό άρθρο κατά του Βασιλέως Μιλάνου της Σερβίας. Το άρθρο ήταν τόσο ήβριτικό και δυνατό, που όλοι περιμέναν την σύλληψιν όλου του προσωπικού της «Ανέβρινκ». Άπεναντίας όμως... Κανείς δεν ένοχλήθηκε. Καταχευήκαν μόνιν τα φύλλα της εφημερίδος και η εφημερίδες του Βελιγραδίου η κυβερνητικές έγραφαν ότι η τρέλλα του Γιοβίτς τον έσπρωξε να θέλν, με κάθε μέσον να πάρη φυλακή.

Είχαν φθάσει στα λευκά σκαλοπάτια του ξενοδοχείου. Η Γιοβίτς μπήκε με κάποια δειλία και προχώρησε στο θυρωρείο. Τον κώταζαν με κάποια ύπερφωρία, όπως κάθε γυναίκα που καταβαίνει μόνη σ' ένα ξενοδοχείο.

— Τι άναπαίτε; — Θα έλάβατε ένα γράμμα... — Α, θα θέλετε δωμάτιο. Γράψτε παρακαλώ το όνομά σας. — Μα δεν έλάβε κανένα γράμμα;... Γιοβίτς Γκραίν... — Βέβαια, τὸ έλάβαμε. Η Γιοβίτς Γκραίν είναι έδώ άπο το Σάββατο.

— Άπο το Σάββατο; — Μάλιστα, κυρία.

Και ο ύπάλληλος ζέν έδωσε περισσότερη προσοχή στη νεοφερμένη κυρία. Προχώρησε, πήρε ένα κλειδί και τὸ έδωσε στο παρτί που έπεριμενε με τις άποσκευές.

— Πήγαμε την κυρία στο 56, τρίτο πάτωμα! — Μα ένα λεπτό, σας παρακαλώ! διέκοψεν η Γιοβίτς.

Ο ύπάλληλος όμως είχε χαθεί. Δεν είχε βέβαια καιρό να χάνη με άνεμοήμιον ταξιδιώτα. Άλλοι οπουδαιοί πελάτες τον έπεριμεναν παρατέρο.

Η Γιοβίτς πήρε άπόφασι κι' ανέβηκε. Το δωμάτιό της, πολύ μικρό, ήταν βέβαια άπο τα πιο χατώτερα του ξενοδοχείου. Το παρτί τοποθέτησε εις βαλίτσες. Να ρωτούσε τουλάχιστο τον μικρό. Αυτός καί τὸ ήξερε. Του έδωσε πρώτα ένα καλό πορτομπαόρο.

— Πως σὲ λένε, παιδί μου; — Κάριο. Μα έδώ με λένε Πιουρίκο.

— Άκουσε λοιπόν, Πιουρίκο. Ήρθε έδώ μια κυρία Γκραίν; — Ναί. Μένει στο πρώτο πάτωμα νοόμερο 5.

— Και ποτε ήρθε; — Τὸ Σάββατο.

Η Γιοβίτς κατέβηκε βιαστική στο θυρωρείο, κατακόκκινη άπο το θυμό, ενώ ο Πιουρίκος την κώταζε με περίεργα βλέμματα.

— Ο κ. διευθυντής, παρακαλώ; — Άπουσιάζει.

— Δέ μου λέτε, σας παρακαλώ, αυτή η κ. Γκραίν που ήρθε το Σάββατο... — Α, θέλετε να την ιδίτε;... Είνε στο σαλόνι. Η κυρία με τὰ γκριζα.

— Μα... — Ο ύπάλληλος όμως δεν την έπρόσεξε περισσότερο. Και η άδιαφορία εκείνη της έδωσε να καταλάβη την άλήθεια. Προχώρησε για να δὴ καλλίτερα αυτήν που της έλεγε τὸ όνομά της και την δόξα της. Η Γιοβίτς Γκραίν! Μα αυτή δεν έμοιαζε διόλου με τις φωτογραφίες που είχαν δημοσιεύσει τόσα και τόσα φύλλα! Ο

ΖΗΤΟΥΝΑΙ εις καλήν τιμήν τόμοι των Γαλλικών περιοδικών «Nouvelle Revue Française», «Les écrits Nouveaux» «Merveilles de France» και «Mille Nouvelles Nouvelles» και άπομονώποτε άλλων έργων και έλληνικών περιοδικών. Πληροφορίες στα Γραφεία μας.

Μετφο, Ντάλλισ

Τον έκάλεισε στο τηλεφώνον.

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΙΡΙΣ ΓΚΡΑΙΝ

ΤΟΥ Α. ΒΙΒΑΝΤΙ

Μόλις κατέβηκε στο σταθμό της Βαλαμπίνκας, η Γιοβίτς Γκραίν άπόρριψε και άπαγοτετέθηκε βλέποντας ότι κανείς δεν ήρθε για να την άποδεχτεί.

Είνε άλήθεια ότι στο γράμμα της για τὸν διευθυντή του ξενοδοχείου άπατούσε άπόλυτο «ινκόγνωστο». Εβρισκε όμως ότι η προφάσις του ξενοδόχου ήταν ύπερβολική. Και της κακοφάνηκε, γιατί ήταν συνήθισμένη να την τρυγίζουν, να την περιποιούνται, να την κομπλιμεντάρουν σάν διάσημη γυναίκα που ήτον.

Κατόπιν έσκέφθηκε ότι είχε άναγγείλει τὸν έρχομό της για πέντε μέρες πριν και ότι πιθανόν να νόμισαν πως δεν ήρθεν. Έτσι παρεξηγήθηκε λίγο και βγήκε άπο το μικρό σταθμό του χωριού. Ούτε άμψι, ούτε ασκόνιντο υπήρχε πουθενά. Τέλος ήρθε τὸν πορτιέρη του ξενοδοχείου περὶ της πύλης της άποσκυής και τράβηξε σφοδρίζοντας επάνω στο χιονισμένο όρόση.

Η Γιοβίτς άκολούθησε, κυττάζοντας τὰ χιονισμένα βουνά, που σχημάτιζαν γύρω της ένα πελώριο άμφιθέατρο. Το κτίριο του ξενοδοχείου κυριαρχούσε έπιρληπτικό μέσα στο βουνό. Ήταν βασιλική παντού. Η Γιοβίτς κατάλαβε πως κανείς δεν την περιμενε εκεί κάτω.

Καλλίτερα έτσι! Είχε άνάγκη άπο άνάπανσι άπόλυτη, που-χια μακριά άπο κάθε ένόχλησι. Έπρεπε να ξεκουραστεί λίγο άπο τὸν πνευτὸ που της είχε δώσει η άπόσπρι της δόξα. Γι' αυτό έρχόταν εκεί μέσα στο χαμένο εκείνο βουνό, μακριά άπο φίλους, άπο πορτιέρη, άπο κρητικούς και δημοσιογράφους, μακριά άπο κάθε ένόχλησι. Κανείς δεν θα ήξερε ποιά είναι. Θα έπαισνε για λίγες μέρες τὸ όνομα της μπέρας της. Η γυναίκα της ήμερας, η διάσημη συγγραφέας τών «Εκμυστηρεσών» θα χανόταν στο σκοτάδι για λίγο χρόνο, άσημη και άγνωστη.

Άσημη σάν πρώτα. Ποιος την έγγωρίζε πριν άπο τὸ πρώτο της έργο; Όταν αίσθανόθηκε την άνάγκη να πη στην κόμο τι αίσθάνεται, έγραψε. Μέσα σ' ένα έκστατικό κλονισμό πάθους, σ' ένα σασμό τρέλλας και άγνάτης έγραφσε, καί που έδειχνε όλον τὸν κατακλυσμό μιας παιδικής ψυχής. Μια όπτερας φωτιά έμμενέσεως καί που δεν καταλάβαινε, αλλά που αίσθάνόταν δυνατά. Ο κόσμος την διάβασε, την έθαύμασε, την έκανε διάσημη. Η προσπάθεια που έκανε για να ξεφύγει ότι είχε στα βάθη της ψυχής της την κόδρασε. Και κατόπι την έκούρασε περισσότερο η δόξα, η άπόσπρι διασημότητος...

Είχαν φθάσει στα λευκά σκαλοπάτια του ξενοδοχείου. Η Γιοβίτς μπήκε με κάποια δειλία και προχώρησε στο θυρωρείο. Τον κώταζαν με κάποια ύπερφωρία, όπως κάθε γυναίκα που καταβαίνει μόνη σ' ένα ξενοδοχείο.

— Τι άναπαίτε; — Πάρακαλώ ένα γράμμα... — Α, θα θέλετε δωμάτιο. Γράψτε παρακαλώ τὸ όνομά σας. — Μα δεν έλάβε κανένα γράμμα;... Γιοβίτς Γκραίν... — Βέβαια, τὸ έλάβαμε. Η Γιοβίτς Γκραίν είναι έδώ άπο το Σάββατο.

— Άπο το Σάββατο; — Μάλιστα, κυρία.

Και ο ύπάλληλος ζέν έδωσε περισσότερη προσοχή στη νεοφερμένη κυρία. Προχώρησε, πήρε ένα κλειδί και τὸ έδωσε στο παρτί που έπεριμενε με τις άποσκευές.

— Πήγαμε την κυρία στο 56, τρίτο πάτωμα! — Μα ένα λεπτό, σας παρακαλώ! διέκοψεν η Γιοβίτς.

Ο ύπάλληλος όμως είχε χαθεί. Δεν είχε βέβαια καιρό να χάνη με άνεμοήμιον ταξιδιώτα. Άλλοι οπουδαιοί πελάτες τον έπεριμεναν παρατέρο.

Η Γιοβίτς πήρε άπόφασι κι' ανέβηκε. Το δωμάτιό της, πολύ μικρό, ήταν βέβαια άπο τα πιο χατώτερα του ξενοδοχείου. Το παρτί τοποθέτησε εις βαλίτσες. Να ρωτούσε τουλάχιστο τον μικρό. Αυτός καί τὸ ήξερε. Του έδωσε πρώτα ένα καλό πορτομπαόρο.

— Πως σὲ λένε, παιδί μου; — Κάριο. Μα έδώ με λένε Πιουρίκο.

— Άκουσε λοιπόν, Πιουρίκο. Ήρθε έδώ μια κυρία Γκραίν; — Ναί. Μένει στο πρώτο πάτωμα νοόμερο 5.

— Και ποτε ήρθε; — Τὸ Σάββατο.

Η Γιοβίτς κατέβηκε βιαστική στο θυρωρείο, κατακόκκινη άπο το θυμό, ενώ ο Πιουρίκος την κώταζε με περίεργα βλέμματα.

— Ο κ. διευθυντής, παρακαλώ; — Άπουσιάζει.

— Δέ μου λέτε, σας παρακαλώ, αυτή η κ. Γκραίν που ήρθε το Σάββατο... — Α, θέλετε να την ιδίτε;... Είνε στο σαλόνι. Η κυρία με τὰ γκριζα.

— Μα... — Ο ύπάλληλος όμως δεν την έπρόσεξε περισσότερο. Και η άδιαφορία εκείνη της έδωσε να καταλάβη την άλήθεια. Προχώρησε για να δὴ καλλίτερα αυτήν που της έλεγε τὸ όνομά της και την δόξα της. Η Γιοβίτς Γκραίν! Μα αυτή δεν έμοιαζε διόλου με τις φωτογραφίες που είχαν δημοσιεύσει τόσα και τόσα φύλλα! Ο

Μόλις κατέβηκε στο σταθμό της Βαλαμπίνκας, η Γιοβίτς Γκραίν άπόρριψε και άπαγοτετέθηκε βλέποντας ότι κανείς δεν ήρθε για να την άποδεχτεί.

Είνε άλήθεια ότι στο γράμμα της για τὸν διευθυντή του ξενοδοχείου άπατούσε άπόλυτο «ινκόγνωστο». Εβρισκε όμως ότι η προφάσις του ξενοδόχου ήταν ύπερβολική. Και της κακοφάνηκε, γιατί ήταν συνήθισμένη να την τρυγίζουν, να την περιποιούνται, να την κομπλιμεντάρουν σάν διάσημη γυναίκα που ήτον.

Κατόπιν έσκέφθηκε ότι είχε άναγγείλει τὸν έρχομό της για πέντε μέρες πριν και ότι πιθανόν να νόμισαν πως δεν ήρθεν. Έτσι παρεξηγήθηκε λίγο και βγήκε άπο το μικρό σταθμό του χωριού. Ούτε άμψι, ούτε ασκόνιντο υπήρχε πουθενά. Τέλος ήρθε τὸν πορτιέρη του ξενοδοχείου περὶ της πύλης της άποσκυής και τράβηξε σφοδρίζοντας επάνω στο χιονισμένο όρόση.

Η Γιοβίτς άκολούθησε, κυττάζοντας τὰ χιονισμένα βουνά, που σχημάτιζαν γύρω της ένα πελώριο άμφιθέατρο. Το κτίριο του ξενοδοχείου κυριαρχούσε έπιρληπτικό μέσα στο βουνό. Ήταν βασιλική παντού. Η Γιοβίτς κατάλαβε πως κανείς δεν την περιμενε εκεί κάτω.

Καλλίτερα έτσι! Είχε άνάγκη άπο άνάπανσι άπόλυτη, που-χια μακριά άπο κάθε ένόχλησι. Έπρεπε να ξεκουραστεί λίγο άπο τὸν πνευτὸ που της είχε δώσει η άπόσπρι της δόξα. Γι' αυτό έρχόταν εκεί μέσα στο χαμένο εκείνο βουνό, μακριά άπο φίλους, άπο πορτιέρη, άπο κρητικούς και δημοσιογράφους, μακριά άπο κάθε ένόχλησι. Κανείς δεν θα ήξερε ποιά είναι. Θα έπαισνε για λίγες μέρες τὸ όνομα της μπέρας της. Η γυναίκα της ήμερας, η διάσημη συγγραφέας τών «Εκμυστηρεσών» θα χανόταν στο σκοτάδι για λίγο χρόνο, άσημη και άγνωστη.

Άσημη σάν πρώτα. Ποιος την έγγωρίζε πριν άπο τὸ πρώτο της έργο; Όταν αίσθανόθηκε την άνάγκη να πη στην κόμο τι αίσθάνεται, έγραψε. Μέσα σ' ένα έκστατικό κλονισμό πάθους, σ' ένα σασμό τρέλλας και άγνάτης έγραφσε, καί που έδειχνε όλον τὸν κατακλυσμό μιας παιδικής ψυχής. Μια όπτερας φωτιά έμμενέσεως καί που δεν καταλάβαινε, αλλά που αίσθάνόταν δυνατά. Ο κόσμος την διάβασε, την έθαύμασε, την έκανε διάσημη. Η προσπάθεια που έκανε για να ξεφύγει ότι είχε στα βάθη της ψυχής της την κόδρασε. Και κατόπι την έκούρασε περισσότερο η δόξα, η άπόσπρι διασημότητος...

Είχαν φθάσει στα λευκά σκαλοπάτια του ξενοδοχείου. Η Γιοβίτς μπήκε με κάποια δειλία και προχώρησε στο θυρωρείο. Τον κώταζαν με κάποια ύπερφωρία, όπως κάθε γυναίκα που καταβαίνει μόνη σ' ένα ξενοδοχείο.

— Τι άναπαίτε; — Πάρακαλώ ένα γράμμα... — Α, θα θέλετε δωμάτιο. Γράψτε παρακαλώ τὸ όνομά σας. — Μα δεν έλάβε κανένα γράμμα;... Γιοβίτς Γκραίν... — Βέβαια, τὸ έλάβαμε. Η Γιοβίτς Γκραίν είναι έδώ άπο το Σάββατο.

— Άπο το Σάββατο; — Μάλιστα, κυρία.

Και ο ύπάλληλος ζέν έδωσε περισσότερη προσοχή στη νεοφερμένη κυρία. Προχώρησε, πήρε ένα κλειδί και τὸ έδωσε στο παρτί που έπεριμενε με τις άποσκευές.

— Πήγαμε την κυρία στο 56, τρίτο πάτωμα! — Μα ένα λεπτό, σας παρακαλώ! διέκοψεν η Γιοβίτς.

Ο ύπάλληλος όμως είχε χαθεί. Δεν είχε βέβαια καιρό να χάνη με άνεμοήμιον ταξιδιώτα. Άλλοι οπουδαιοί πελάτες τον έπεριμεναν παρατέρο.

Η Γιοβίτς πήρε άπόφασι κι' ανέβηκε. Το δωμάτιό της, πολύ μικρό, ήταν βέβαια άπο τα πιο χατώτερα του ξενοδοχείου. Το παρτί τοποθέτησε εις βαλίτσες. Να ρωτούσε τουλάχιστο τον μικρό. Αυτός καί τὸ ήξερε. Του έδωσε πρώτα ένα καλό πορτομπαόρο.

— Πως σὲ λένε, παιδί μου; — Κάριο. Μα έδώ με λένε Πιουρίκο.

— Άκουσε λοιπόν, Πιουρίκο. Ήρθε έδώ μια κυρία Γκραίν; — Ναί. Μένει στο πρώτο πάτωμα νοόμερο 5.

— Και ποτε ήρθε; — Τὸ Σάββατο.

κόμος εν τούτοις δεν τὰ πρόσεξε όλα αυτά. Όλοι τρυγίζουν την ψεύτικη Γκραίν με χίλιες περιποιήσεις, ενώ η άλήθινή, η πραγματική ήτον εκεί κοντά, άγνωστη και ένοχλημένη, παρακολούθωντας την τρομερή εκείνη πλαστογραφία...

Τι να κάμη; Τι έπρεπε να κάμη; Να της φωνάξη στο πρόσωπο ότι ήτον μια άπατεών, να κάμη σκάνδαλο; Και αν αυτή επέμενε πως ήτον η άλήθινή Γκραίν; Όλα μπορούσε κανείς να τὰ περιμένη άπο τέτοιου είδους ύποκείμενα.

Απεφάσισε να μην πη τίποτε, να φύγη με τὸ άλλο τραίνο, ν' άποφύγη ιστορίες, άφου έρχόταν για ν' άναπαύθη. Μα όλο τὸ άπόγευμα δεν μπόρεσε να ησυχάσει. Έπρεπε να της μιλήσει, να μπει ποιά ήταν και πως τόλμωσε να κάνει ένα τέτοιο πράγμα. Πως τόλμωσε να δέχεται άνθη, δώρα, περιποιήσεις και συγχαρητήρια, σάν να ήτον η άλήθινή Γκραίν; Δεν ήμπορούσε να φύγη χωρίς να ξεκαθαρίσει αυτήν την υπόθεσι. Ήτον φανταστικό, ήτον άνήκουστο αυτό που γινόταν εις βάρος της.

Και όταν η πλαστή Γιοβίτς Γκραίν ήτον μόνη στο δωμάτιό της, μετά τὸ γεύμα, η άλήθινή συγγραφέας κατέβηκε με κιμένα γόνατα και χτύπος στην πόρτα της κλέφτρας.

— Άνοιξε! Θέλω να σας μιλήσω.

— Είνε άργά. Άδριο.

— Άνοιξε! φώναξε δυνατά και προστακτική η Γιοβίτς.

— Μα πού είσθε! άπάντησε άπο μέσα μια τερασθενόμενη φωνή.

Η πόρτα άνοιξε. Η ψεύτικη Γκραίν φαινόταν άνάστατη. Έτρεμε.

— Καθίστε, ειπε μ' άνεπαίσθητη φωνή. Και έπεισε όρθή.

— Είσθε οεις η Γκραίν, η ποιήτρια; Και είπε άπότομή η Γιοβίτς.

— Όχι, ειπε η άλλη. Και έγινε χλωμή σάν τὸ κερί.

Ακολούθησε τραγική σιωπή.

— Τότε γιατί λέτε ότι είσθε;

— Ποτέ μου δεν το είπα.

— Και πως άφηνετε να πιστεύει ο κόσμος ότι είσθε;

— Αχ, είσθε οεις! Σεις, σας γνωρίζω!... Θεέ μου, σας γνωρίζω άπο τις εφημερίδες!... Άστοχία μου!... Και τώρα τι θα γίνει;

— Έτρεμε, κατάχλωμη, πεθαμένη. Ένα αίσθημα συμπόνιας έσφριξε την ψυχή της άλήθινής ποιήτριας.

— Μα πως σας ήρθε στο νοῦ να κάμετε τέτοιο πράγμα;

— Δεν γτώ... δεν είπα τίποτε. Έδωσα τὸ πραγματικό μου όνομα... Και άρχισε να κλαίει σάν άπελπισμένη.

— Θάρρος, κυρία μου. Μιλήστε!

— Ήρθε να περσώ έδώ ένα μήνα, άπο τὸ περασμένο Σάββατο. Στο σταθμό μ' έπεριμενε τὸ ασκόνιντο τὸ ξενοδοχείο και ένα σωρό άλλος κόσμος. Όλοι με κώταζαν με περιέργεια και με ένδιαφέρον... Έγώ φοβήθηκα. Έπειτα σκέφθηκα πως πιθανόν να ήτον αυτή η έθιμοσι τὰ των μεγάλων ξενοδοχείων.

— Δεν σας πέρασε άλλη ιδέα;

— Καθόλου. Έγραφα τὸ όνομά μου στο ξενοδοχείο. Μ' εκώταζαν κι' εκεί με περιέργεια και μου είπαν τρία τέσσαρα ούμ-φωνα, «Όλοι φαινόταν πολύ περιποιντικοί μαζί μου, χαμογελοῦσαν, μου έστελναν άνθη. Με πλησίασαν διάφορα πρόσωπα και μου έκαμαν διάφορες ύπαινιμοδς που δεν καταλάβαινα διόλου. Μια κυρία μου είπε: «Ξεχάστε πως έρχεται σήμερον η μεγάλη συγγραφέας Γκραίν! την γνωρίζετε! Την γνωρίζω άπο την φήμη της, άπηνισσα έγώ. Διάβασα και τὸ περίφημο βιβλίο της. «Τὸ διαβάσατε;» μου είπαν όλοι και άρχισαν να γελοῦν. Ένας πολύ καλός πρέπει κύριος ήλθε και με παρεκάλεσε να γράψω τ' όνομά του σ' ένα λεύκωμα. Έγώ έγραφα τ' όνομά μου. Καλά να πάθης! του είπαν οι άλλοι. Να μάθης να μη ζητείς αὐτογραφας!

Όταν κατάλαβα πως με πήραν για τη Γκραίν που έπρόκειτο να έλθη και που ήλθε σ' άλήθεια, ήταν άργά! η παρε-ζήτηση είχε γείνει... Έπειτα μ' έμάγευσε τόσο αυτή η κατά-στασις, που δεν ήμπορούσα πιά να ύποδοχωρήσω. Μα και ποιος θα μ' έπίστευε; Αίσθανόμουν όμως μια έντυχία που δεν είχα γνωρίσει ποτέ στη ζωή μου! Θα με συγχαρόσετε; Σας έκαψα λίγων ημερών έντυχία...

Έκλαψε. Η Γιοβίτς την εκώταζε σκεπτική, άναποφάσιστη. Κατόπιν πήγε κοντά της, της έπιασε τὸ χέρι... την έπλήσσε.

Ο ΜΟΝΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΑΣΕΤΕ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΣΑΣ
ΕΙΝΕ ΝΑ ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ».
ΟΠΟΥ ΚΙ' ΑΝ ΒΡΙΣΚΕΣΘΕ, ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ, ΣΕ ΤΑΞΕΙΔΙΑ, ΣΤΙΣ ΛΟΥΤΡΟΠΟ-
ΛΕΙΣ, ΕΙΤΕ ΑΝ ΠΑΡΑΜΕΙΝΕΤΕ ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΣΑΣ Η «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ
ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΘΑ ΕΙΝΕ Ο ΠΙΟ ΚΑΛΟΣ, Ο ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΣ, Ο ΠΙΟ ΔΙΑ-
ΣΚΕΔΑΣΤΙΚΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΣΑΣ.

Εἰς τὴν «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται ἔργα τῆς Παγκο-
σμίου Λογοτεχνίας ἀριστουργηματικά, τὰ ὁποῖα ἔχουν μεταφρασθεῖ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας
τοῦ κόσμου, εἰς ἑκατομμύρια ἀντίτυπα, καὶ ποὺ μόνον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων τῶν ἀπο-
τελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας τῶν.

Ἴδου ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ Τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ (Σελίδες μεγ. σχημ. 640. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 50, ἐξωτ. δρ. 80). Ὁ «Καπετὰν Φάντασμα» ἔργον μυστηριώδες, αἰσθητικώτατον, περιπαθέστατον, πλήρες δραματικῶν καὶ τραγικῶν ἐπεισοδίων, ἐξελλίσσεται εἰς τὴν Ἰσπανίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Ναπιλέοντος, περὶ τὸν πύργον ἐνὸς εὐγενοῦς ἐπὶ τοῦ ὁποίου βαρύνει ἡ σκληροτέρα μύτρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ Τοῦ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 25, ἐξωτ. δρ. 40). Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» δὲν χρειάζεται ἄλλη σύστασις εἰς ὅσους δὲν τὸν ἔχουν διαβάσει παρὰ νὰ ἐρωτήσουν ἕναν ποῦ νὰ τὸν ἐδιάβασεν ὅταν ἐδημοσιεύθῃ εἰς τὸ «Μπουκέτο». Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» μπορούμε νὰ πούμε ὅτι ἐσημείωσε τὴν μεγαλειότητα ἐπιτυχίας ἐξ ὅσων μυθιστορημάτων ἐδημοσιεύθησαν ὡς τώρα εἰς τὴν Ἑλλάδα.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΑΝΟΣ ΠΥΜ Τοῦ ΕΝΤΓΚΑΡ ΠΟ (Δυὸ τόμοι. Ἐκαστος τόμος ἐσωτ. δρ. 12, ἐξωτ. δρ. 20). Ἐνα ἀπὸ τ' ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλολογίας εἶναι καὶ αἱ «Περιπέτειαι τοῦ Πύμ», αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθεῖ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἐνα τραγικὸ ταξεῖδι στὸν Νότιον Πόλον, πρὸ τῶν τραγικῶν μυστηρίων τοῦ ὁποίου παλαίον σκληρὸν ἀγῶνα οἱ ἥρωες τοῦ ρομάντζου, γραμμένο ἀπὸ ἕναν τῶν μεγαλειότατων ποιητῶν τοῦ κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ Τοῦ ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΛΖΑΚ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 18, ἐξωτ. δρ. 30) Μέσα στὶς σελίδες τῆς «Πληγώμενης Καρδίας» περιγράφεται ἕνα τρομακτικώτατον εἰδύλλιον μεταξὺ μιᾶς κόρης καὶ τοῦ ἐξοδέλφου της, με βασιανιστὴν τῶν δυὸ αὐτῶν ἀγνῶν ἐραστῶν, τὸν σκληρὸν καὶ ἀφαντάστως φιλόγυρον πατέρα τῆς κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 18, ἐξωτ. δρ. 30) Ἡ «Σφιγξ τῶν Πάγων» εἶναι τὸ ἀριστούργημα τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξιδίων Ἰουλίου Β. ν. Μυστηριώδες, τρομακτικόν, πολὺ πλοκόν, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου.	Η ΣΟΝΙΑ Τῆς ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΛ (Σελίδες 150. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 12, ἐξωτ. δρ. 20) Αἰσθητικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένον ἀπὸ τὴν τρομακτικὴν Γκρεβίλ, ἐκτυλίσσεται μέσα στὸς κύκλους τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσίας τῶν ὁποίων μ' ἐξαιρετικὴ λεπτότητα περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Τοῦ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 12, ἐξωτ. δρ. 20) Περιεργώτατον καὶ τρομακτικώτατον μυθιστόρημα τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς συνεχῆ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην μετὰ τὴν δραματικὴν πλοκὴν του καὶ τὸ μυστήριόν του, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτίζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Σελίδες 100. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 12, ἐξωτ. δρ. 20) Ἡ Λάγκερλεφ εἶναι ἡ μεγαλειτέρα συγγραφεῖς τοῦ οἴωτος μας καὶ ἔχει τμηθεῖ μετὰ τὸ Παγκόσμιον βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον δύναται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν «Κορὴν τοῦ Μεγάλου Βάλτου» ἡ ὁποία εἶναι ἀληθὲς ἀριστούργημα.	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ Τοῦ ΜΥΡΤΖΕ (Σελίδες 183. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 12, ἐξωτ. δρ. 20) Ἡ «Μονμάρτη» εἶναι τὸ ἀριστούργημα τῆς ρωμαντικῆς τέχνης γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀθάνατον συγγραφέα τῶν «Μποέμ». Ἡ ζωὴ τῶν φοιτητῶν στὸ Παρίσι, οἱ ἐρωταίς τῶν, οἱ φτώχειες τῶν περιγράφονται μετὰ δραματικότητα εἰς τὰς σελίδας τῆς «Μονμάρτης».

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς «Βιβλιοθήκης» ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα μας ὁ πρῶτος καὶ ὁ δεῦτερος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ἀντὶ δραχμῶν 200 ἕκαστος διὰ τὸ ἐσωτερικὸν καὶ μιᾶς λίρας διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶναι ὁλόκληρος βιβλιοθήκη, ἡ ἐκλεκτικότης τῆς ὁποίας εἶναι ἐξαιρετικὴ. Εἰς ἕκαστον τόμον περιέχονται ὑπερδιακόσια διηγήματα καὶ ἑκατοντάδες ποιημάτων, ἀνέκδοτων, κωμωδιῶν, ποικίλων, περιέργων, καὶ ὑπερχίμαι εἰκόνες χρωματισταὶ καὶ μὴ!

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «Μπουκέτου» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ», «Η ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ», «ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΕΥΑΣ», «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ», καὶ τὸ δράμα τοῦ Μαίτερλιγκ «Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΜΑΛΛΙΝ».

Εἰς δὲ τὸν δεῦτερον τόμον «Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ», «Η ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ», «Η ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ», ἡ ἀρχὴ τοῦ «ΕΞΑΔΕΛΦΟΥ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ» καὶ τῆς «ΜΟΥΜΙΑΣ ΠΟΥ ΖΩΤΑΝΕΨΕ».

Ἐπὶ τῆς ἀκόμῃ καὶ τὸ περίφημον «ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ ΤΟΥ 1926»

Καλλιτεχνικώτατον, πολὺ χρωμὸν, πολυσέλιδον, με θαυμασιὰς εἰκόνας, με λεπτότατες βινιέτες, με πρωτοτύπους συνθέσεις μουσικὰς τῶν ἀρίστων μουσουργῶν μας κ. κ. Γ. Λαμπρόπουλος, Δ. Λαυράκης, Μ. Βάρβογλη, Σκλάβου. Με συνεργασίαν τῶν κ. κ. Νικητῆ, Παλαμά, Πορφύρα, Μαραϊτίνη, Κομμεταφράσεις, διηγήματα, ἀνέκδοτα, ἱστορικὰ περίεργα, ἀστεία καὶ με τέσσαρα ὁλόκληρα θεατρικὰ ἔργα. Τεῖς εὐρίσκονται ἐκτὸς τῶν Γραφείων μας (Ἀθήνα 7, Ἀθήναι) καθόσον ἐξεδόθησαν πρὸς ἀποκλειστικὴν δρομικὰ τέλη τὰ ὅπως ἐπιβαρύνουν τοὺς παραλήπτας.